

BOGOLJUB

1932

MAREC

Premislite!

Vi obrtniki, trgovci in industrijačji si hočete pridobiti čim največ novih odjemalcev. Zato premislite, v katerih listih se izplača inserirati, da boste prišli na svoj račun! Moja dolžnost je, da Vas opozorim na liste ki so po svoji visoki nakladi in ugledu nepogrešljivi za vsako uspešno reklamo, posebej še za predmete z zaščitnimi znamkami.

Ze 60 let izhajajoči, najstarejši jutranji list

„SLOVENEČ“

ima **30.000 naklade**

kupnomočne naročnike v vseh krajih naše države in širom sveta, dnevno nad 150.000 bralcev, najcenejše oglase.

45 let izhajajoči

„DOMOLJUB“

ima najvišjo naklado izmed vseh slovenskih tednikov, zato pa tudi največji reklamni učinek. Z »Domoljubom« dosežete vse družinske kroge v Sloveniji.

Izhaja v

40.000 izvodih!

80 let izhajajoči

„BOGOLJUB“

ima najvišjo naklado izmed vseh slovenskih mesečnikov.

36.000

kupnomočnih naročnic

bere »Bogoljuba« in vpoštevajo v njem slike in besede. Izkušnja uči: 85% vseh nakupov oskrbujejo ženske. Tudi na nakupe moških navadno vplivajo. Razumljivo je, da zaupajo svojemu družinskemu listu in tudi oglasom v njem. Zato pa, kdor išče za svoje blago zaupanja ženskega sveta in si hoče pridobiti za odjemalce najširše kroge, se poslužuje marijanskega glasila »Bogoljuba«.

Da boste tedaj delali dobre kupčije, nas takoj počastite s svojim cenjenim asortilom!

Zahtevajte cenike in posebne ponudbe za stalno oglaševanje!

Ljudska posojilnica v Ljubljani

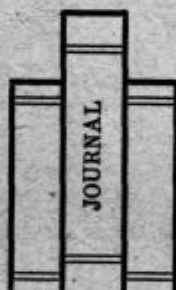
registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

V vsako hišo „Bogoljuba“

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUZNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenišтва v vseh večjih krajih.

OGLASNI ODDELEK
SLOVENCA
DOMOLJUBA
BOGOLJUBA *

Nervozni umirajo zgodaj!

**Ste li opazili na sebi četudi le tupa-
tam katerega izmed naslednjih znakov bliža-
joče se živčne oslabelosti?**

**Hitro razburjenje, nerazpoloženje, drgetanje udov, ne-
mirnost, utripanje srca, omotični napadi, tesnoba, ne-
spečnost, nemirne sanje, neobčutljivost posameznih teles-
nih delov, plašljivost** prevelika razdražljivost spričo ugovarjanja,
ropota, duha, poželenje po omamilih, tobaku, alkoholu, čaju, kavi, utripanje
očesnih vek ali migljanje pred očmi, nava: krvi, tesnoba, muhavost,
odpoved spomina ali govora, izredna nagnenja ali odvrtnost. Ako se po-
avi pri Vas kateri teh znakov nervoznosti, eden močan ali več hkrati, tedaj

so Vaši živci resno oslabiljeni in potrebujejo okrepila.

Ne pustite tega vnaprej, ker slede temu lahko kmalu resne motnje
duševnih zmožnosti, kot nesmiselno govorjenje in nazavedna dejanja, hitra
telesna propast in zgodnja smrt. Nič ni na tem, odkod Vaša živčna oslabe-
lost, vabim Vas, pišite mi! Radevolje Vam

zastonj in poštine prosto enostaven način **odkrijem**

ki Vam bo pripravil veselo iznenadenje. Morda ste za razna sredstva
izdali že mnogo denarja, dosegli pa v najboljšem slučaju le kratkotraj-
no zboljšanje. Zagotavljam Vas, da poznam pravi način

kako slabosti Vaših živcev odpomoči.

Ta način prinese obenem tudi zboljšanje razpoloženja, veselje do
življenja, moč in delazmožnost, da, pisal mi je že marsikdo, da ga
je povsem prerodil. **To dokazujejo tudi mnenja zdravni-
kov** Stane Vas samo dopisnico. Pošljem Vam zelo poučno

knjiško popolnoma zastonj.

Če Vam ni mogoče pisati takoj, si **spravite ta oglas!**

Zbiralnica za pošto:

Ernst Pasternack, Berlin. 50.

Michaelkirchplatz No 13. Abt 89.

M. M.: Ali se sme moliti za samomorilce?

Ako se umrlemu katoličanu mora odreči cer-
kveni pogreb, n. pr. samomorilcu, se zanj pač sme
moliti; tudi sv. maša se sme zanj opraviti, toda samo
natihem, brez oznanila. — Možno je namreč, da je
izvršil samomor v zmedenosti, ali da mu je Bog v
zadnjem trenutku še podelil milost popolnega ke-
sanja.

**Ali sme iti k sv. obhajilu, kdor ni navzoč,
ko duhovnik pred sv. obhajilom da skupno odvezo?**

Gotovo sme. Marsikje morda obhajajo samo
po enkrat; nekaterim se — zlasti ob delavnikih —
mudi, in bi ne mogli čakati, da se bo sveto obhajilo
iznova delilo. Potrebna je pač priprava na sv. ob-
hajilo, pa naj jo človek opravi v cerkvi ali pa
grede v cerkev.

VSEBINA:

Križev pot. — O sveti daritvi. (V. Vodušek.) — Oče. Mati. (L. Golobič.) — Luč življenja. (Gr. Mali.) Pesem. — Kakor sveti Alojzij. (Dr. J. Jaklič.) — Katoliška akcija: Kako narediti načrt... (J. Kalan.) — Zakoni z drugoverci. (Dr. Al. Odar.) — Na Marijinih potih: Pri Mariji. (V. marcu.) J. Langerholz. — Na cilju: Luč z gorá. Povest iz dijaškega življenja. (Weiser-Jagodica.) — V božjem miru... († Fr. Petek.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Po Mariji k Jezusu: Dopisi iz Mar. družb. — Naše slike. — Razno. — Odpustki za marec. — Na ovitku: Vedno češčenje — pratika. — Prošnje in zahvale. — Odgovori. — Dobre knjige.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba«; vse drugo gre na naslov: upravnništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za marec 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Pobožnost k sv. Jožefu, zavetniku vesoljne Cerkve.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Severna Azija.**

Mesečni zavetnik: **Sv. Perpetua in Felicita m. (6.)**

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Torek	Albin š.	Poživitev cerkv. duha pri nas	Šmarjeta	Buče
2 Sreda	Simplicij p.	Posvetitev družin S. J.	Sv. Trojica	Polje
3 Četrtek	Kunigunda c.	Stradajoči, brezposelni	Št. Jošt	Zagorje
4 Petek	Kazimir sp.	Zadostilne pobožnosti	Krško	Prevoje
5 Sobota	Evzebij m.	Velikonočna spoved	Toplice	Hoče
6 Nedelja	4. post. P. in Fel.	Stanovitnost v sv. veri	Št. Jurij p. K.	Hoče
7 Poned.	Tomaž Akv. c. uč.	Delo katoliške akcije	Bučka	Cirkovce
8 Torek	Janez od Boga sp.	Duh spokornosti	Kandija, hir.	"
9 Sreda	Frančiška Rim.	Krščanska dobrotelost	Javorje	Črna gora
10 Četrtek	40 mučencev	Trpeča Rusija	Ledine	"
11 Petek	Sofronij š.	Zadeve naših škofov	Osišnica	Št. Janž n. D. p.
12 Sobota	Gregor I. p.	Vdanost sv. očetu	Sv. Gregor	"
13 Nedelja	5. post. (tiha)	Apostolstvo mož in fantov	Sv. Križ n. Jes.	S. Lovrenc "
14 Poned.	Matilda kr.	Misijoni in duhovne vaje	Sp. Log	"
15 Torek	Klemen Mar.	Naš bengalski misijon	Kočevje, sam.	Slivnica
16 Sreda	Sv. kanadski muč.	Radi vere preganjani	Novo mesto	"
17 Četrtek	Patrik š.	Verske organizacije	Vel. Poljane	Fram
18 Petek	Marija 7. žal.	Trpeči in težko skušani	Stari trg p. L.	"
19 Sobota	Jožef ž. M. D.	Naše družine	Ljubljana, Jožef.	Prevalje
20 Nedelja	6. post. (cvet.)	Svoboda sv. Cerkve	Suhor	Prevalje
21 Poned.	Benedikt op.	Procvit Marijinih družb	Stranje	Braslovce
22 Torek	Saturnin m.	Neozdravljivo bolni	Stična	"
23 Sreda	Jožef Oriol sp.	Vse priporočene zadeve	Kresnice	Vransko
24 Četrtek	Vel. četrtek	Češčenje sv. Evharistije	Trič	"
25 Petek	† Vel. petek	Vdanost v trpljenje	Ljublj., franč.	Sv. Pavel
26 Sobota	Vel. sobota	Zakrknjeni grešniki	Vel. Do ina	"
27 Nedelja	Velika noč	Svelo velikonočno veselje	Št. Rupert	Sv. Martin n. P.
28 Poned.	Vel. poned.	Mir srca	Leskovec	"
29 Torek	Evstazij op.	Pogostno sv. obhajilo	Ljublj., salež	Sv. Jurij p. I.
30 Sreda	Janez Klimak op.	Skupna molitev po družinah	Hinje	"
31 Četrtek	Benjamin m.	Ta mesec umrli	Velesovo	Št. Andraž p. V.

Križev pot

Postni čas! Zopet hodi pred našimi dušnimi očmi božje daritveno Jagnje — pot trpljenja. Odrešilno delo Zveličarjevo je tako sveto in nedosežno, da je neizčrpen vir premišljevalni molitvi. Trpljenje Jezusovo je kakor rudnik, ki v njem prihajajo na dan vedno nove žile zlata. — Hvaležnost do trpečega Zveličarja zahteva, da se radi mudimo v premišljevanju ljubezni, ki jo je Jezus spričal, »saj je prevzel naše bolečine in nosil naše bolezni«. (Iz 53 4.) Križ govori tudi o naši krivdi. Trpljenje, smrt Odrešenikova ni le preteklost, marveč je tudi sedanjost zato, ker je naša grešnost bridka sedanjost. — Molčeči križ govori o ljubezni: kri, ki je tekla v zadoščenje za našo krivdo, ne vpije za maščevanje, marveč prosi usmiljenja. — Molčeči križ govori o žrtvi, govori o smislu trpljenja, o smislu žrtvovanja za druge.

Sv. Cerkev želi, da bi verniki iz pretresljive skrivnosti bridkega trpljenja Jezusovega zajemali zlasti v postnem času bogate milosti tolažbe, moči, zaupanja, kesanja. V ta namen nam priporoča dve pobožnosti: Molitev žalostnega dela rožnega venca in križev pot.

Po prepričanju papeža Benedikta XIV. je križev pot odlična in tudi nadvse koristna pobožnost, saj spreobrača grešnike, vzpodbuja mlačne, spopolnjuje pravične.

Vsakdo, ki je opravil sveti križev pot s pravim duhom in se vtopil s skesanim srcem v premišljevanje tega, kar nam postaja križevega pota predočujejo, je mogel sam okusiti blagodejne sadove te pobožnosti.

Križev pot je že stara pobožnost, saj sega v prve čase krščanstva. Iz raznih poročil je razvidno, da so se verniki, ki so

obiskovali svete kraje, radi mudili zlasti na postajah križevega pota. Romarji, ki so se vračali iz Svete dežele, so tudi v domačih krajih imeli »Oljske gore«, »Kalvarije«, »Božje grobove«, »Križeve pote«. Ta navada se je posebno širila v 18. stoletju. Pobožnost križevega pota v domačih krajih je predvsem pospeševal sv. Leonard da Porto Maurizio. Blagoslovil je nič manj ko 572 križevih potov. Papež Inocencij XI. je l. 1686. prvi dovolil odpustke onim vernikom, ki ne obišejo križevega pota v Jeruzalemu, ampak opravijo to pobožnost ob postajah, ki so posnete po jeruzalemskem križevem potu.

Ker je bilo tekom časa za obisk posameznih postaj dovoljenih več odpustkov in so se nekatere listine poizgubile, je sedanji sveti oče Pij XI. razglasil novo naredbo, ki vse prejšnje odpustke preklicuje, nanovo pa določa:

a) Popolni odpustek more dobiti, kdor opravi to pobožnostno vajo, in sicer — »tolikokrat kolikorkrat«.

b) Drugi popolni odpustek dobi, če tisti dan, ko je opravil to pobožnostno vajo, prejme sv. obhajilo; ali pa če v teku enega meseca potem, ko je desetkrat zmolil križev pot, gre k sv. obhajilu.

c) Nepopolni odpustek deset let in deset kvadragen za vsako postajo dobi, če je križev pot začel, pa ga iz kateregakoli pametnega vzroka ni končal.

d) Kdor ne more obiskati postaj križevega pota, dobi odpustek s postajnim križcem, če skesano in pobožno moli: 14 Očenašev in Zdravamarij in Čast bodi v smislu 14 postaj križevega pota, 5 Očenašev in Zdravamarij in Čast bodi v spomin peterih svetih ran Gospodovih in en Očenaš in Zdravamarijo in Čast bodi v namen svetega očeta. Med molitvijo mora postajni križec držati v rokah in pre-

mišljevali Gospodovo trpljenje ali se vsaj pobožno spominjati Gospodovega trpljenja. Kdor bi iz pametnega razloga ne mogel odmoliti vseh Očenašev in Zdravamarij za popolni odpustek, dobi nepopolni odpustek 10 let in 10 kvadragen za vsak Očenaš in Zdravamarijo.

Bolniki, ki ne morejo moliti 20 Očenašev in Zdravamarij, se morejo udeležiti popolnega odpustka, če presrčno in skesano poljubijo podobo Križanega ali se presrčno in skesano

tudi samo ozro na sveto razpelo, odmolijo kratko molitev ali izreko pobožen vzdihljaj v spomin trpljenja in smrti Jezusa Kristusa.

Deležen je pa popolnega odpustka tudi tisti, ki bi radi boleznim mogel samo poljubiti sv. razpelo in se samo ozreti vanj, ne mogel bi pa dodati pobožnega vzdihljaja. Križ mora biti pravilno blagoslovljen. Podeli ga bolniku, da ga poljubi ali se vanj ozre, mašnik ali katera druga oseba.

O sveti daritvi

V luči zgodovine.

V otroških letih nismo veliko razmišljali o razvoju posameznih stvari. Videli smo jih vse polno okrog sebe: hiše, cerkve, ceste, stroje; hodili smo v šolo, k sveti maši in ne vem, kam še. A vse to smo opazovali kot nekaj, kar je, kar mora tako biti, kar je bilo že davno, davno; morda smo bili celo prepričani, da nikdar ni bilo drugače.

Dozorevaajočemu človeku pa se vzbujajo vedno več vprašanj in ugibanj. Kmalu začuti, da se okrog njega vse menjava; mnogo izginja, mnogo novega nastaja, vse pa spreminja svoj obraz. Naravno je torej, da se starejši človek vedno pogosteje vprašuje: Je-li bilo vselej tako kakor danes? Odkod to, odkod ono? Ali je to, kar vršim, sploh utemeljeno? Ali se ne vrivajo v moje življenjske navade kake zmote in kake prevare? In šele, kadar si more na vsa taka vprašanja povoljno odgovoriti, bo z veselo zavestjo zmagoval tudi najtežje dolžnosti in naloge življenja.

Zato moramo tudi mi pogledati najprej, kako je sv. maša v zgodovini utemeljena: kako se je pričela in kako se je razvijala do današnje oblike. Potem bomo tudi prav razumeli, kako izredno mesto je sveta maša zavzemala in ga še zavzema kot največji in najsvetejši zaklad, v vrsti naših svetih opravil.

Poročilo o Jezusovi zadnji večerji in njegovo naročilo apostolom pozna vsak izmed nas, četudi je mnogo drugega že pozabil. Veliki četrtek zvečer je Jezus sam prvokrat daroval: posvetil in spremenil je kruh in vino in ju kot svoje Telo in Kri dal apostolom v duhovno jed in pijačo. Dvoje je torej po božji ustanovi glavno in nujno: posvečenje — spremenjenje in zauživanje.

Kdaj so apostoli prvokrat izvršili Gospodovo naročilo, ne vemo; gotovo pa prav kmalu po binškošnem prazniku.

Prvi verniki so kar plamteli v živi veri in ljubezni. Ta se je posebno kazala pri »obedih ljubezni«, bratskih večerjeh, pri katerih so imovitejši tekmovali v delih ljubezni do siromošnih bratov. Pri taki večerji se je gotovo tudi prvokrat zgodilo, da je vstal eden izmed apostolov in je navzočim ves v ognju govoril o Jezusovem življenju, o njegovem trpljenju, smrti, vstajenju in vnebohodu. Potem pa jim je natančno poročal o Jezusovi zadnji večerji. In ko so oči vseh zbranih kar sijale veselja in vdanosti ob spominu na Gospoda, se je obnovil veliki dogodek zadnje večerje. Eden apostolov je v moči Jezusovega naročila spremenil kruh in vino v Jezusovo Telo in Kri. Vsi navzoči so lahko sprejeli Gospoda v dom svojega srca.

Ne smemo pa pozabiti, da so se verniki prvih časov razen pri teh obedih zbirali še vedno v judovskih shodnicah. Tam je bila že od nekdanj navada, da se je zbranim najprej prečital odlomek iz knjig postave in prerokov, nakar je sledila razlaga. Vmes so še kaj zapeli in vse zaključili z daljšo molitvijo. Isti način so ohranili tudi prvi kristjani, samo da so brali še iz evangelijskih in apostolskih pisem.

Kmalu pa so radi nerednosti in nerodnosti pri skupnih obedih ločili Gospodovo večerjo od navadne pogostitve. Prestavili so to sveto opravilo na jutranji čas, hkrati pa določili, da se morajo verniki sv. večerje udeleževati tešč. Ker je pri tem sv. opravilu odpadel obed, so Gospodovo večerjo združili z branjem, poukom, petjem in molitvijo, ki so jo dotlej opravljali po sinagogah. In že okrog leta 150. po Kr. so sveto mašo v glavnih potezah darovali enako kot jo še danes.

O mašnem obredu v drugem stoletju nam najlepše poroča mučenec sveti Justin. Pripoveduje nam približno takole:

»Ob nedeljah so se shajali vsi iz mest in dežele. Brali so iz evangelijskih in pre-

rokov, škof pa je vse berivo razlagal in vzpodbujal k posnemanju. Potem so vsi stoje molili in se po molitvi pozdravili s poljubom. Škofu so prinesli kruha, vina in vode. Ta je darove sprejel in dolgo in glasno molil zahvalo nebeškemu Očetu. (Slovenska označba ‚zahvala‘ — je izražena z grško besedo ‚Evharistija‘.) Ko je vse ljudstvo odgovorilo ‚Amen‘, so diakoni razdelili ‚Evharistijo‘ — kakor so pričeli imenovati Jezusovo Telo in Kri — med navzoče; odsotnim pa so jo nesli na dom. Nihče pa je ni smel prejeti, če se ni prej očistil grehov in se tako prerodil. Zakaj Evharistije ne smatramo za navaden kruh in navadno pijačo, ampak poučeni smo, da je z zahvalo posvečena hrana meso in kri Jezusa, ki se je učlovečil...«. Tako piše sveti mučenec Justin.

V mašni liturgiji drugega stoletja torej že jasno opazimo glavne dele: branje in razlaganje svetega pisma, skupno molitev, darovanje, posvečenje in zauživanje. Pozneje pa se je v raznih deželah in dobah mašna liturgija različno razvijala. Glavno, kar je določil Jezus sam, je ostalo; nebistveni obredi pa so se spreminjali. A še pri teh najdemo nešteto podobnosti. Vendar ob koncu četrtega stoletja lahko ločimo štiri glavne oblike mašne liturgije: dve na vzhodu (sirska in egiptovska), in dve na zapadu (galikanska in rimska).

Mašni obred rimske Cerkve je bil v prvih časih zelo podoben vzhodnemu obredu. V petem stoletju pa se je izvršila najmočnejša sprememba, po kateri je rimski obred ohranil svojo obliko še do danes.

Vital Vodusek.

Oče

Mnoge očete sem videl, ki so doživljali rojstvo svojih otrok.

Videl sem kmetskega očeta, ki je na lahko hodil po veži kakor mimo svetišča. Šepetal je družini svoja naročila, da ne bi motil svetega molka. Šel je na tnalno, na vrt med slive in hruške, pa vse se mu je smehljalo. Šel je med živino in jo trepljal po vratu; šel pod nebo, ki se mu je čisto nad glavo sklonilo: zavriskal bi, zakričal od neskončne radosti, ki ga tišči v prsih. V stranski sobi leži zraven žene dete, ki je zraslo iz njegove krvi, ki bo nosilo njegovo ime, a ima božjo dušo... Delavec mi je lani pravil:

»Deset let sem čakal otroka; zaman. Vsa ljubezen do žene je pogasnila. Mislim sem neko noč oditi kamorkoli, le da nisem več v tej strašno prazni sobi. Pa mi žena razodene: pod srcem čutim dete... Oj, kako brž se je v hišo vrnilo sonce, rože na oknih so oživele, na vrtu so drobni kljunčki zapeli. Pozabil sem na črne žulje, pozabil sem na samoto, ki mi je glodala dušo, pozabil na mrzlih deset let. Kakor da te Bog obiše...«

V Zagrebu je poročen visokošolec prišel v predavalnico in kriknil: »Fantka sem dobil!« In ves iz sebe je vnovič odletel; hotel je, da bi vsi vedeli za njegovo srečo...

Pa kaj bi še govoril; saj je tako strašno daleč od tebe, česar sam ne doživiš.

Ne veš, da se nebesa odpro in Bog ustvari angelčka, ki postane tvoje dete. Ne veš, da si sostvarnik tega božjega bitja, in da ti je v srcu tako, da bi pokleknil pred to strašno lepo skrivnost in molil in jokal, sam ne vede, čemu... Saj eno zagotovilo nosiš v srcu: Ko me bodo zakopali v grob, nisem umrl; živim v mladem življenju svojega otroka, kateremu sem pokazal prelepo božjo pot!

Samo nekaj misli brez reda — kakor pač pridejo iz srca — bom natresel:

Da vsako rano v zakoncih ozdravijo otroci, katerih pa se danes branijo ljudje.

Mlad si, prijatelj, in v cvetju je tvoja žena. Pa nič ne mislita naprej. Samo od danes na jutri. Samo na vesele dni. Žrtve ne poznata. Kaj vesta, da bo jutri pripihala mrzla jesen in bo cvetje zvenelo... Pa če bosta v jeseni ostala sama? Brez sadov? Ničesar več ne bo na tebi, žena, ničesar na tebi, mož. Samo sivi lasje in grob. In če ni v hiši onih mladih grl, ki ti prizovejo mladost, oh, kako strašno jensensko bo v tvoji hiši! Ničesar nimata od življenja, ničesar od smrti. Niti sladke skrbi za otroke niti pričakovanja v njih bodočnost; kakor požeta njiva...

Mati

Matere svoje še nihče ni precenil, zakaj njeno srce nima začetka in ne konca. Začudiš se nad dejanjem, ki se ti zdi čudež. In misliš, da je to najvišje v njej. Pa

drugič odkriješ še lepše, še skritejše čudeže. (Bog ve, koliko skritih čudežev v njej še nikoli nihče razodel ni in menda jih tudi nikoli ne bo!)

V njenem srcu gori lučka, ko je že povsod ugasnila. V njenih ustih je odpuščenje, ko so te že vsi obsodili. V njenih rokah so žrtve, ki bi vsakogar zrušile. Vse povsod si iskal ljubezni, klical si jo v samoti; vse povsod si iskal izgubljene vere; vse povsod si iskal tolažbe; samo tam, kjer je vse dneve in noči čakalo najzvestejše srce tvoje matere, nisi iskal...

Moj Bog, tako rad bi povedal v spomin moji dobri materi: Enega samega razočaranja v ljubezni, odpovedi in odpuščenju mi nisi prinesla, o mati, skozi vsa leta nepokoja in iskanja! To je bilo takrat, ko so mi tuji ljudje na vsakem koraku odpirali oči v zlo tega sveta!

Pa to je samo moja mati. Kdo ve pa za druge po skritih vaseh! Od ure, ko so postale matere pa do groba so mučenice. Tiho prenašajo krivice in razočaranja, da jih nihče ne čuje. Od ranega jutra, ko še nikjer luč ne gori, že dela; in zvečer, ko je že vse leglo k počitku, mati še vedno pospravlja. Premakne to, popravi ono. Pokriža tega, pokrije onega. In ko se končno vleže, ne zaspi; moli za moč in tolažbo, ki je svet ne more dati. Če jo bole križi ali trga v nogah, tega nihče ne ve. Tudi nihče ne vpraša. Za mater je vse dobro. Šele ko v resnici oboli ali če mora v grob, takrat se odpre strašna praznina, ki jo je vsak dan mati z ljubečo roko masila...

O moj Bog, največji vseh čudežev, ki si jih storil, je mati. Mati je ime, katero si izmislil Ti; zakaj nihče od zemljanov ne bi mogel dati toliko ljubezni, toliko neskončno sladke pesmi v to ime!

Ne bom pravil o materi v vojni! Še sveža je rana!

Samo eno rano, ki je materi nihče ne zaceli kot grob, bom omenil:

Dokler se otroci vrte okrog nje kakor piščančki, jih v skrbi in sreči uči moliti.

In tiho trpi:

Dete, kaj bo iz tebe? Ali boš molilo, ko boš odraslo? Se ne boš izgubilo? Kam mi boš odletelo? Kje boš umrlo?...

Ko odrastejo, gredo. Sama ostane mati in le od lepih spominov živi. In od obiskov. Če pa ji katero dete zaide, če je pozabilo na njene nauke in se ne vrne!? O, to je materina bolečina, ki je nihče ne ozdravi. Dan in noč moli. In če mora umreti brez tolažbe? Brez vrnitve sina ali hčere na pravo pot?

O, kdo doume tiho bolečino materine ljubezni!

Mati slovenska, pri ljubezni in pri bolečini, ki jo trpiš, premisli:

Ne daj, da bi se ti onečastilo telo, ki se ti je že tolikrat posvetilo z novimi rojstvi božjih otrok! Ne daj si trgati sadov z nasiljem, s protinaravnim početjem! To je najslajši okras tvoje domovine: da ima dobre, zveste, verne matere. Ohrani ji ta ponos, o slovenska mati!

Pa če grem še k tebi, ki imaš grunt in hišo in pet lepih glav; ali k tebi, ki si v mestu profesor; ali k tebi, ki si zakopan v rove, kjer trgaš od črne stene črno kamenje; bratje moji, kaj niste srečni v svojem delu: ko se vračate z dela, zmučeni in brez veselja, pa ne najdete doma golih sten, temveč srečne obrazke otrok, ki vam prihite naproti, vas grabijo za roke, lezejo na kolena, z drobnimi rokicami brišejo z obraza vso skrb, vso zlo voljo... Kaj vam ni dom res svetišče, kakršnega na svetu ni več! In katerega ne morete omadeževati z nobenim grehom! Tu ni dolgočasje, ni greha, ni starosti, ni smrti. Tu cvete večna pomlad.

In ali vam ni žena poduhovljeno bitje, ki vam bo drago tudi tedaj, ko se bo telo postaralo? Zakaj veste, da je tiho in vdano trpela za vseh pet glav in bila pripravljena na najtežje žrtve. V starosti postane žena možu draga sestra. In to le, če sta si posvetila telesi z rojstvom otrok.

Mrzlo in dolgočasno pa je med dvema, ki sta v zakonu videla samo svoja telesa, nič pa nadnaravnega poslanstva, ki ga imata v otrocih; neprijazna sta si, na poti drug drugemu, krivična. (Poznam jih, ki radi ljubezni do svobode nimajo nič otrok; poznam jih, ki so imeli dva. Pa sta oba v zorni mladosti umrla, starša sta pa ostala sama kot suho drevo in venela v bolečini, samoti in kesanju. Pa zaman: novega življenja nista mogla več priklicati.)

Bogu odtujeni svet ne mara roditi otrok, češ da nima kam ž njimi... Naj vzporedim ob taki miselnosti dvoje družin: Oče in mati in veliko število otrok, dve njivici, kravica in vrt. Toda oče in mati bi umrla za vsako dete posebej. Delata doma in pri sosedovih, molita, žrtvujeta se in zase nimata počitka. Družinica kot božja: iz očeta in matere vodijo rdeče niti skozi vse otroke, da so eno telo in ena lepa duša. Pet jih je pohitelo v službe in šole, pa vsi so ostali angelci... Vsi drugi čakajo, da bodo mogli slediti prvim. Oče in mati pa le naprej delata in molita. Slišal ju je Bog in poslal blagoslov nad njuno hišo. Brez tega namreč bi gladovali.

V drugi vasi: velik grunt. Sami fantje. Pa nič duše jim niso dali starši, samo telo

in kruh. Razleteli so se po svetu, razgubili so se; kdo jih bo našel! Dom pa je ostal prazen, žalosten. Njive nezorane, blagoslov ni prišel sem. Tu se ni molilo; tu se je le grabilo posvetno blago. In tak mož pravi: Otroci so odveč... Oni prvi (z dvema njivicama) jih blagoslavlja.

Saj vam ne bom govoril, bratje iz slovenske domovine, nič več. Samo mimogrede kaj iztrgam iz srca.

Ali veste, da se je iz zapadnih dežel zanesel v naša mesta brezvestni običaj, da se morijo otroci, preden so zagledali luč sveta. In to si dela pot iz slovenskih mest v slovenske vasi. Že kmetska mati naj se boji otrok? Oh, moja ljuba domovina, ne končavaj se sama!

V mislih mā je zgodovina: Nekoč je svetovnemu rimskemu cesarstvu zapel

mrtvaški zvon zaradi pomehkuženosti, izživelosti in onemoglosti do take stopnje, da je moral cesar Avgust plačevati družinam zlatnike za človeško glavo. Pa bilo je zaman. Rimske matere so bile gluhe. In carstvo se je zrušilo. Enako poje mrtvaški zvon danes Evropi od zapada proti vzhodu! Že je pisana sodba: Novi narodi, zdravi, prirodni, neizživljeni, bodo posedli evropske zemlje...

Ne bomo preprečili tega neizbežnega... Materam se neče več trpeti, očetje nočejo prevzemati skrbi...

Moj Bog, ni še tega strašnega toliko v naših ljudeh. Vendar — meje držav so odprte za zlo. Zato gre to naprej in naprej. In kdo pravi, da ne bo oblezlo tudi naše sladke domovine? Molimo, bratje, da bomo obvarovani tega zla. Amen.

Lojze Golobič.

Luč življenja

*Kadar križ življenja
mi srce teži,
morje se trpljenja
v dušo zlije mi,
Mati me ljubeče
kliče na srce,
cvetke večne sreče
meni v njej dehtë.*

*Vodi, Mati moja,
pot življenja zdaj,
da po dnevih boja
pridem k tebi v raj!
Zate, Mati moja,
duša vsa gori,
naj ljubezen tvoja
večno jo poji.*

Gregor Mali.

Kakor sv. Alojzij

V osmini Brezmadežne, 14. decembra minulega leta, je umrl v Gorici 20 letni Karel Fornazarič. Doma je bil iz Bilj, rojen 2. marca 1911. Pred tremi leti so njegovi starši dali hišo v najem in se nastanili v Gorici. Nekaj let se je šolal na Rakovniku pri Ljubljani in v Št. Vidu, kjer je pokazal lepo nadarjenost. Bolezen — meningitis v glavi — ga je pa zavrnila domov. Iskal je zdravja ob jezerih v Gornji Italiji, a ga ni našel; tuberkuloza mu je izpila še zadnje moči.

V Št. Vidu je bil eno leto moj gojenec in že takrat sem zaslutil, kako izbrana duša je; njegove velike, izrazite oči so javljale bogastvo notranjega življenja. Potem sva ostala v pismenih stikih, in zo-

pet sem imel priliko videti, kako se dviga in izpopolnjuje v svetništvu. Ko sem dobil od njegovih domačih žalno obvestilo, sem jih naprosil, da so mi nekoliko popisali njegovo življenje. V naslednjem hočem podati nekaj glavnih potez njegove osebnosti, ki ga zlasti moški mladini lahko stavijo za vzor.

Značilnost njegove duše je bila globoka in dosledna ljubezen do Boga. O Bogu je imel čudovito lepo in globoko pojmovanje; Bog mu je bil vse in v svitu božje ljubezni je presojal vse življenjske pojave.

Že kot štiriletni deček je sklenil, da bo postal duhovnik in tako še tembolj uspešno širil božjo čast. V tej želji

»Kvišku zdaj, dežela vsa!« njega glavne poteze že na papirju. Treba ga je le vsaki posamezni župniji posebej prilagoditi. — Vendar bo tudi to dalo še precej dela, kajti polje ali delokrog katoliške akcije je silno širok. V knjižici »Kvišku« imate razdeljeno vse delo na 33 poglavij. Vsako poglavje pa ima več oddelkov. N. pr. poglavje o »božji službi« — na koliko reči je treba paziti, da bo glede božje službe vse v redu: 1. skrbeti, da se vsi božje službe sploh redno udeležujejo; 2. da hodijo v cerkev pravočasno; kako torej odpraviti zamujanje; 3. kaj storiti proti postajanju med božjo službo zunaj cerkve; 4. kako napraviti v cerkvi lep red, kako odpraviti gnečo za durmi, kjer se navadno malo ali nič ne moli, ampak šepeta in smeja; celo dekleta se tu in tam ustavljajo in nastavljajo doli pod korom; 5. kako nadzorovati otroke, ki brez nadzorstva ne smejo biti; 6. kako navaditi ljudi lepega poklekovanja, kako lepe glasne molitve, kako ljudskega petja itd., itd.; 7. kako ljudi bolj pridobiti za sv. mašo ob delavnikih. Nazadnje spada k temu poglavju tudi brezalkoholna gostilna ali neka okrepčevalnica, kjer naj bi se oni, ki so od cerkve oddaljeni, po sv. maši in posebno po sv. obhajilu lahko odteščali, kar bi jim obisk božje službe in prejem sv. zakramentov olajšalo. Vsak oddelek ima lahko spet pod oddelke. — Popoldanska božja služba je pa posebno poglavje. Prejemanje sv. zakramentov, ki je tudi tako važen del božje službe, spet posebno poglavje.

Tu imate pokazano, koliko posameznih točk obsega le eno poglavje. Vse te točke je treba iz knjige izpisati, najbolje navpično: eno za drugo. Takole:

Božja služba:

1. Obisk.
2. Zamujanje (ali: Kako odpraviti zamujanje).
3. Postajanje zunaj cerkve.
4. Lepo vedenje v cerkvi:
 - a) gruča za durmi,
 - b) dekleta,
 - c) na koru,
 - č) v zakristiji.
5. Nadzorstvo otrok.
6. Lepo poklekovanje.
7. Lepa glasna molitev.
8. Ljudsko petje.
9. Delavniška sv. maša.
10. Brezalkoholna gostilna.

Morda bo treba kje še več točk glede na krajevne razmere in potrebe.

Ko je vse tako izpisano, potem naj bi se razvrstilo v tistem redu, v katerem hočete stvari obravnavati in reševati. — Ko je razvrščeno, naj se lepo spiše v zapisnik, in sicer tako, da se lahko zapiše ali zazname, katera točka je — vsaj enkrat — že ob-

delana in rešena. Pravimo: vsaj enkrat, ker se bo treba morda nanjo še večkrat povračati.

Da mora imeti vsaka župnijska katoliška akcija, ki hoče resno delati, zapisnik, ni treba šele poudarjati. V zapisniku naj se zapiše, kaj se je pri vsaki seji obravnavalo; obenem naj se pa v načrtu zaznamenujejo točke, ki so rešene, da imate jasen pregled obdelane tvarine. — Zapisnik sej naj ne bo predolg, pač pa jasen. Zapisnikar mora znati brez nepotrebnih besedi kratko in jasno povedati, kaj se je obravnavalo, posebno kaj se je sklenilo. — Potem pa je treba paziti, da sklepi ne bodo ostali samo na papirju, ampak da se bodo res izvršili.

Če imate tak načrt, vidite tudi koliko imate pred seboj še dela. Kjer nimajo nobenega pregleda o delu, ne čutijo toliko potrebe po akciji.

Vprašanje je zdaj, kdo bo izdelal načrt.

Predpisano je, da imej vsaka župnija svoj župnijski svet in župnijski odbor. Svet je širji krog, odbor ožji. V odboru je samo kakih sedem oseb, v svetu pa jih je več; koliko, to se ravna po velikosti župnije.

Zdaj je pa najprej vprašanje, kaj naj dela svet, kaj odbor, in koliko-krat naj se sestane svet, koliko-krat odbor. O tem ni nobenih predpisov. A pamet in skušnja svetujeta takole: Za delo je treba več ljudi. Sedem jih ne more vse župnije obvladati. Zato naj ima seje, pri katerih se govori o delu — svet, ne samo odbor. In sicer naj ima svet sejo vsaj vsak mesec. — Odbor pa naj pripravlja tvarino za delo. Kolikokrat naj ima ta sejo, to določa sam. Izdelovanje načrta je torej stvar odbora. A tudi odbor v celoti ne bo delal vsega načrta. »Načrt« načrta bo moral delati le eden, morda dva, kvečjemu trije skupaj. Ta načrt načrta se potem predloži odborovi seji, da ga pretrese, popravi in izpopolni, kakor je treba. — Ko je načrt izdelan, se predloži svetu, da ga v svojih sejah točko za točko obdelava in razpravlja, kako ga bo mogoče izvršiti.

Pripomniti velja še, da naj se seje začnejo in končavaajo s kratko molitvijo. Gre za zelo važne reči, pri katerih sta božje razsvetljenje in božja pomoč res potrebna. — Po začetni molitvi pa naj se najprej nekaj spodbudnega bere. Ali iz Svetega pisma ali kaj drugega primernega. Posebno primerna je knjiga Makabejcev (obe), ki so nam prelep zgled čudovišne gorečnosti in požrtvovalnosti v boju za svete pravice.

Na ta način bi bile izvršene priprave za smotreno delo,

Janez Kalan.

Zakoni z drugoverci

Znano je, da katoliška Cerkev svojim vernikom zabranjuje sklepati zakonske zveze z drugoverci. Večkrat so ji zato že očitali, da je nestrpna, da seje nezapanje in sovrašтво, namesto da bi oznanjala ljubezen. Ker se tudi v našem ljudstvu zakoni z nekatoličani množe, nemara ne bo odveč, če trezno premislimo, zakaj je vendar katoličanom nasplošno strogo prepovedano skleniti zakon z drugoverci, in pod kakšnimi pogoji le Cerkev tak zakon v posameznem slučaju dovoli.

Najprej se ustavimo ob besedi drugoverec. Drugoverce imenujemo navadno one, ki so druge vere, kakor mi, ki torej niso katoličani; med temi so nekateri kristjani drugi nekristjani. Kristjani, ki niso katoličani, so za nas ali krivoverni ali pa ločeni; prvi se motijo v kaki razodeti verski resnici, drugi pa so le pretrgali zvezo z vrhovnim poglavarjem katoliške Cerkve. Mislimo pa tu samo na one, ki so organizirani v kaki verski družbi. Nekristjane ali nevernike pa imenujemo one, ki niso krščeni, pa naj so ali judje ali mohamedanci ali pogani.

Katoličanu je prepovedano poročiti se z drugovercem, pa naj je ta kristjan ali ne. Ta prepoved spada med zakonske zadržke. In sicer prepoveduje katoličanu zakonsko zvezo z nekatoliškim kristjanom zadržek mešane veroizpovedi, zakon z nekristjanom pa zadržek različne vere. Prvi zadržek je oviralen, drugi je razdiralen. Katoličan, ki bi torej sklenil brez cerkvenega spregleda zakon z nekatoliškim kristjanom, bi se sicer poročil veljavno, a nedovoljeno; zakon z nekristjanom je pa brez spregleda neveljaven.

Zakone katoličanov z nekatoliškimi kristjani imenujemo posebej mešane zakone. V pokrajinah, kjer prebivajo katoličani pomešani z drugimi kristjani (n. pr. v Nemčiji), so taki zakoni težka zadeva.

Katoliška Cerkev v svojem zakoniku mešane zakone kar najstrožje prepoveduje (kan. 1060). Ta prepoved ni božjepravna, ampak samo cerkvenopravna; zato je mogoče dobiti od nje

spregled. Če pa iz mešanega zakona preti neposredna nevarnost veri katoliškega družeta ali veri otrok, je tak zakon prepovedan naravnost po božjem pravu, ki prepoveduje izpostavljanje se bližnji grešni priložnosti.

Cerkvena prepoved je jasna in odločna. Če preudarimo, kaj je zakon v luči vere, takoj uvidimo, da Cerkev mešane zakone prepovedati mora.

V zakonu se združita mož in žena za celo življenje. Vez med njima je tako tesna, da bo mož po besedah sv. pisma zapustil svojega očeta in mater ter se pridružil ženi, in žena bo zapustila svoje domače ter se združila z možem, tako da si ustvarita nov dom in novo družino. Samo po sebi je umevno, da morata biti mož in žena složna, edina po duhu in srcu, ako hočeta biti srečna v tesni zakonski zvezi,

Matej Langus

škof. palača v Ljubljani

Križani

Jezusa snamejo s križa

Orvieto

ki je sama ne bosta mogla nikdar več pretrgati. Ločila ju bo šele smrt.

Ni je pa stvari, ki bi tako globoko segla v človekovo življenje, kot seže njegova vera, ki mu nalaga dolžnosti, ki urejajo vse njegovo javno in zasebno življenje do zadnjih potankosti. Vera posega tudi v intimno razmerje med možem in ženo. Zato popolnoma razumemo, ko pravi papež Leon XIII. v znameniti okrožnici Arcanum, ki jo je ob njeni petdesetletnici potrdil Pij XI. v znameniti okrožnici o krščanskem zakonu, »da je komaj upati, da bi bila zakonca, ki se ne ujemata v veri, složna v ostalih zadevah«. Razlika v veri, v bogoslužju in v vsem mišljenju povzroča v mešanih zakonih zamrzo, nevoljo in prepire. Zakonska, ki zreta z različnih vidikov v življenje, se bosta težko ujemala v življenjskih vprašanjih.

Krščanski zakon nadalje ni navadna, četudi nerazrešljiva pogodba med možem in ženo, ampak je po Kristusu povzdignjen v nadnaravni red k visoki časti sv. zakramenta. Zato je tem bolj umljivo, da se mora po besedah velikega papeža Leona XIII. Cerkev z grozo odvracati od mešanih zakonov, ki nudijo priliko za občevanje v svetih rečeh z nekatoličani. Tretji in najvažnejši razlog, zakaj Cerkev prepoveduje mešane zakone, je pa ta, kakor zopet piše papež Leon XIII., ker je v takem zakonu vera katoliškega družeta v veliki nevarnosti in je otežkočena, če ne naravnost onemogočena katoliška vzgoja otrok. Mešani zakoni le prepogosto zavedejo zakonce, da začno imeti vse vere za enako dobre, da več ne razlikujejo med resnico in zmoto. Torej nevarnost verske brezbriznosti in malomarnosti, nevarnost verskega indiferentizma! Kdorkoli veruje v poslanstvo Cerkve in pozna njene naloge, uvidi, da Cerkev mora prepovedovati mešane zakone, ki so navadno njenim otrokom v pogubo. Pa pravijo, da je Cerkev nestrpna; če je to nestrpnost, potem je nestrpna radi blaginje svojih otrok! Ko Cerkev prepoveduje mešane zakone, ne pozablja na ljubezen in ne seje nezaupanja in sovraštva, ampak obratno: ker ji je resno na tem, da bodi ljubezen med zakonskimi trajna, zato z vso ostrostjo prepoveduje mešane

Sv. Jakob v Ljubljani

Smrt sv. Jože/a

zakone, v katerih je trajna ljubezen redka reč.

Rekel bo morda kdo, da je upanje, da bo v mešanem zakonu katoliški soprog v verskem oziru ugodno vplival na nekatoliškega zakonca. Skušnja uči, da se godi na žalost obratno: katoličani odpadajo. Taki odpadci so vedno vredni obžalovanja in obsodbe, a na vse zadnje razumljivi: katoliška vera zahteva namreč vedno in povsod celega človeka, zato so njene zapovedi najtežje. Najlaže pa je priti do edinosti s popušcanjem! (Konec prih.)

Dr. Alojzij Odar.

Ali je tako? — Ta je mlad, lep, bogat, spoštovan. Vpraša se pa, če presojamo njegovo srečo, če je pri tem dobre volje. — Kdor je dobre volje, je vseeno, če je mlad ali star, lepo zraščten ali grbast, reven ali bogat — saj je srečen.

Veselosť je čustvo, ki delavnost podpira in jači; žalosť je čustvo, ki delavnost ovira in zmanjšuje. Torej je veselost dobra.

Veseli ljudje napravijo več neumnosti kot žalostni; a žalostni zagreše večje neumnosti.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V marcu.

Oko se je srečalo v pratiki s praznikom Marijinega oznanjenja in s cvetnim petkom, ko se spominjamo smrti Gospodove in bridkosti, ki jih je prestala na zemlji najsvetejša Mati. Prvi praznik je dan največjega veselja. »Mati božja boš in Devica boš ostala. Po čemer je hrepenelo toliko izraelskih žená, to si dosegla ti, cvet kralja Davida in ponos njegove rodovine. Mati božja — odlika vseh odlik, sreča vseh sreč.« Potem pa spomin Marijinih bridkosti, Matere bolečin. Si-

meonov meč je zadeval sveto Mater, dokler ji na vrhovih Kalvarije ni zadal najhujšega sunka: najsvetejša Mati je morala gledati najnedolžnejšega človeških otrok umirati sredi dveh razbojnikov — kot največjega zločinca...

Ti moderni svet, kaj praviš ob teh dveh slikah? Ti svet, ki te najmanjše veselje pripravi ob pamet, in ki ti neznatna boleost poriva v roko morilno orožje ali te peha v smrtonosne valove.

. . .

V Zagrebu pri Zdravkovičevi družini je služila Posipnikova Reza. Bila je ena izmed tistih zvestih poslov, ki se navežejo na družino z vso dušo in z vsem srcem. Z njo čutijo, z njo trpe, z njo se vesele. Ne marajo preberati svojih služb, ampak leta in leta ostanejo pri eni družini.

Pri Zdravkovičevih so jo radi imeli. Vsako leto enkrat so ji dovolili, da je smela za par tednov obiskati svoje domače, na katere je bila kljub dolgoletni odsotnosti od doma vendarle z vso dušo navezana.

Nekam bolj prezirljivo so pa gledali njeno stanovitno pobožnost, njeno skrb za nedeljsko sv. mašo, njeno ljubezen do popoldanske službe božje. Bili so pač moderno pobarvani ljudje, ki menijo, da vsega tega prav nič ne potrebujejo, ali da vsaj lahko žive, četudi se za verske vaje ne brigajo. Vendar so ji dovoljevali, naj gre, kamor želi; saj Reza raznih dolgih izletov, dvomljivih zabav in drugih potreb sedanjega časa ni nič poznala. Do tega se njeni gospodarji pač niso povzpeli, da je vprav njena živa vernost podlaga njene trajne zvestobe v službi, njene tenkovestnosti in marljivosti pri delu.

Rezi so začela prihajati pisma, da se je doma naselila bolezen. Z materjo da ni vse v redu, pa tudi sestra Nežika da ni prav zdrava in trdna. Vsako delo jo utruji; najraje bi posedala v senci in pokašljevala.

Janez J. Rant

Uršul. samostan v Ljubljani

Marijino Oznanjenje

Zaskrbelo jo je.

Poleti je obiskala domače kakor ponavadi. Ko se je vračala v Zagreb, se je poslovila s trdnim upanjem, da se bodo drugo leto spet videli in da bo takrat vse boljše. Z materjo bo hodila po polju, in mati bo spet ukazovala kakor nekdanj. Nežika pa bo prebolela svoje mladostne težave in bo spet trdna ko dren, rdeča ko roža, in zdrava ko riba v studenčini.

Pogosto so romala pisma iz Zagreba domov in iz doma v Zagreb. Vsebina teh pisem je bila povečini podobna: iz Zagreba skrb, kako je doma, kako se bolezen razvija, ali narašča, ali popušča; iz doma pa, da je vse po starem; te dni da je bilo materi hujše, potem spet, da se je Nežiki poslabšalo. Na boljše ni šlo ne eni, ne drugi.

Torej počasno hiranje, čegar konec je gotova smrt.

Reza pa je opravljala svoje službene posle kakor ponavadi; skrbela in molila je za svoje domače, za zdrave in za bolne. Od svoje plače je pošiljala domov znatne zneske, bolnicama za boljšo postrežbo, za boljšo hrano, za zdravnika in zdravila.

Bolezen je šla svojo pot naprej. Izpodkopavala je korenine materinemu zdravju. Nič čudnega. Starost se ne more boriti zoper zakone smrti. Izpodjedala pa je tudi moči mladostne Nežike. Tudi mladost na zavarovana zoper objem smrti.

Zgodilo se je, kar se je moralo zgoditi. Pri Posipnikovih je potrkala smrt in pobrala mater, pri Zdravkovičevih pa je potrkal poštni sel in podal Rezi brzojavko. S tresočimi rokami jo je vzela. Vedela je sicer, kaj ji bo povedala, vendar je trepetala. Na svoje je pač vsak navezan in bi najrajši videl, da bi vsi večno živeli.

»Pridi! — Mati! — Smrt!«

Tri kratke besede je imela brzojavka. Povedale so dosti.

Ni se mogla premagati. Polile so jo solze. Kdo bi ji zameril! Ko se je malo pomirila, je stopila do Zdravkovičevih, povedala je, kaj se ji je zgodilo in prosila za nekaj dni dopusta.

»Sirotič!« jo je pomilovala gospa.

Maria Laach

*Sv. Benedikt
(21. marca)*

Nič ni odgovorila. Oko se je posvetilo in solza je zamorila besedo.

Dobila je dopusta teden dni in s prvim vlakom je odhitela domov.

Ni še bila na kolodvoru, ko je pri Zdravkovičevih vnovič potrkalo. Spet brzojavka. Spet za Rezo.

Prevzel jo je kar gospod Zdravkovič. Po pismonošovem odhodu jo je prebral.

»Pridi, pridi! Nežika!«
Spet samo troje besed.

»Strašno!« je zavpila gospa. Obema se je zaiskrilo oko.

»S kolesom bi jo še dobil,« je menil gospod.

»Nikar! Ne bo prenesla. Je preveč.«

Niso ji dostavili brzojavke. Do doma je hodila v veri, da je izgubila samo ma-

ter. Šele doma je zaznala, da tudi sestre Nežike nima več. Četudi bolj pozno, pa vendar še dosti zgodaj. Udarec je bil tem silnejši.

Beuronska šola

Prerok Jeremija ob razvalinah Jeruzalema

Potekel je teden. Reza se je vrnila spet v službo. Nosila je črno, žalno obleko, drugače pa ni bila potrta, ni bila obupana. Opravljala je svoja dela poslej kakor jih je doslej. Gospod Zdravkovič jo je občudoval. Mislil je, da bo vsa strta, pobita, uničena, da bo hodila okoli zamišljeno, počasi, leno kakor jesenska megla ob gorah, dokler je obup ne bo potrl. Potem pa — (tako so se mu podile natolcevalne misli v glavi) — bodo za grebški listi prinesli nekega dne novice: »Iz Save so te dni potegnili Terezijo Pospinik. Služila je mnogo let zvesto in vztrajno v hiši g. Zdravkoviča. Pred kratkim pa je izgubila mater in sestro, obe naenkrat. To jo je tako potrlo, da si je poiskala smrt v hladnih valovih Save. Udarci usode.«

Kako po svoje in za vestne katoličane žaljivo sodi Cerkev odtujeni svet! G. Zdravkovič je bil presenečen.

»Kar občudujemo vas, gospodična Rezika,« ji je dejal ob neki priliki, »da ste oba udarca tako mirno prenesli. Ali nimate nič srca, ali imate živce tako močne kakor železo in jeklo. Odkod ta moč?

»Tale je moja moč!« je dejala Reza in pokazala na sliko M a t e r e b o ž j e.

Ali je g. Zdravkovič s svojim modernim razumom doumel odgovor verne slovenske Reze ali ne, ne vemo.

Res pa je le.

Kaj srce, kaj živci! Vera, vera! Bog in Marija! To dela človeka junaka.

Reza! Bog s Teboj! J. Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. — Nadaljevanje.

Nemški epikal Franc Weiser, poslovenil J. Jagodic.

Tri dni nato, pred naslednjo veroučno uro, je ležalo pismo na Hinkotovem prostoru. Napísano je bilo s strojem in zalepljeno. Na ovoju je stalo: Henrik Moll, VI. razred. — Hinko ga vzame v roke, pogleda začudeno okrog sebe, kaj naj bi to pomenilo, in odpre. Zdelo se je, kakor da nihče v razredu na to ne pazi. In vendar smo škilili vsi skrivaj vanj. Bere,

nekoliko zardi in bere še enkrat. Potem pismo pretrga in ga vtakne v žep.

Po uri mi pismo pokaže. Glasilo se je:

»Če boš prihodnjič pri verouku poklica, bo padla odločitev. Opozorjen si in veš, kaj razred zahteva. Če se ne pokoriš, si posledice sam pripiši.

D. V. M. B. — VI. razred.

Pri veroučni uri, ki je sledila, je vzel Hinko odločitev nase. Priklical jo je celo s silo, ko je dvignil roko in se sam javil, da bi bil vprašan. — Že dve leti sem ni v našem razredu nihče dvignil roke. — Profesor, ves vzradoščen ob tej vnemi, pohvali Hinkota in mu veli ponoviti vso stvarino zadnje ure.

Med tem ko je Hinko še pripovedoval, so krožili po razredu listki z napisom: Izdajalec Moll se izključi. Kdor ne sodeluje, bo kaznovan. — Za DVMB — Rutmeier.

Hinko o razredovem ukazu ni prav nič slutil. Postal je pozoren šele, ko v odmoru ni nihče z njim govoril, in ko sem se ga izogibal tudi jaz. Ko je enega od kluba nekaj vprašal, mu je ta nemo obrnil hrbet. Tedaj je vstopil Herbert Hölzl, kongreganist. Hinko ga je nagovoril. Herbert, ki je bil vedno hraber dečko, je ključoval prepovedi DVMB-a in se pogovarjal s Hinkotom.

Dve minuti pozneje je nenadoma odjeknil po razredu krik. Hölzl je nevede sédel na tri žebličke, ki so obrnjeni ležali na njegovem prostoru. Razred je tulil od zadovoljstva. Prva kazen! Herbert je požrl bolečino; saj to ni bilo tako težko. Toda moral se je boriti, da je zadrževal solze, ki so mu od jeze in togote nad tem prostaštvom silile v oči. — Med uro napiše listek in ga izroči Hinkotu, ki je na njem bral: Dragi Moll! Jaz držim s Teboj! Odslej se bom tudi jaz verouka vedno natančno naučil. Weinmannu in Gillu bom tudi rekel. Če bomo mi štirje držali skupaj, bomo prodrli. Ti je prav?

Hinko je pismo prebral in prikimal.

Hölzl je bil za zadnji pogovor z izobčenecem kaznovan s tem, da mu je nenadoma Rutmeier v odmoru na stranišču dal zaušnico. Toda junaško se mu je postavil v bran in nastal je pretep.

*

Naslednji teden so se ponavljali taki prizori dan za dnem. Toda DVMB se je v eni točki uračunal: Ni se postavil samo proti Hinkotu, ampak je imel opravka tudi z drugimi tremi »črnimi«. Weinmann, Gill in Hölzl se niso brigali za Hinkotovo izključitev. Nasprotno! Sedaj šele so hodili z njim. Tudi pri verouku so posnemali njegov zgled. — Trdno in zvesto je stala mala četica in ključovala vsem naklepom nasprotnikov.

Rutmeier, na tihem podpihovan od Bernerja, je poizkušal najpodlejše sredstva, da bi četvorico oplasil. Na izletu, ki smo ga napravili v Kaltenleutgeben so Rutmeier in trije drugi Hinkota, ki je nekoliko zaostal, napadli in prav nesramno nabili. Branil se je na vso moč, toda premoči štirih seveda ni mogel zmagati. Obdelovali in tolkli so ga nekaj časa in potem štekli. Hinko, krvaveč na

rokah in iz nosu, je šepal z izvinjeno nogo za razredom. Pri prvem potočku se je umil in zalepil rane z obližem. — Zvečer, preden je šel spat, mi je pripovedoval o tem napadu, ki ga ni nihče opazil. Bil sem edini, da mi je to povedal! Niti njegovi trije prijatelji niso o tem nič izvedeli.

Poleg teh prostaških sirovosti je porabljal DVMB vsako priliko, da je zasmehoval katoliško vero. So pač hoteli Hinkota in njegove tovariše kar najbolj dražiti in jim nagajati! Še danes me napolnjuje globok stud, če na to mislim. Kar deževalo je najnižkotnejšega zasramovanja in najbolj prostaškega zasmehovanja zoper vero in vse, kar je poštenemu fantu sveto.

Na dan sv. obhajila je Rutmeier, ko smo šli v cerkev, razdelil med svoje ljudi tablico čokolade, ki so jo čisto očitno jedli. Zraven je rekel s pikrim nasmehom: »Skoda, da ne delajo farji hostij iz čokolade! Potem bi šel vsak dan k obhajilu!«

To je bilo Hinkotu vseeno preveč. »Vi strahopetne babe!« je rekel, »ki se ponašate, da pred obhajilom žrete čokolado! Saj hodite v cerkev le zaradi redov, hinavci! So mi pa rdeči desetkrat ljubši, ki vsaj častno izostanejo!«

Rutmeier ni rekel nič. Toda v cerkvi se je postavil s svojimi ljudmi trdo poleg Hinkota. Med vso mašo so delali najpodlejše dovtipe, da je Hinkotu od sramu rdelo obličje prav do senc. — Potem so šli vsi k obhajilu.

Hinko je strahovito trpel od notranje muke, ki mu jo je povzročilo to zasramovanje. Hkrati pa se je zbirala v njegovem srcu pekoča jeza in obupen gnev. Treba bi bilo le nenadnega povoda in napetost bi se sprostita

† Karel Fornazarič

Sv. Anton na Podvolovjeku

Naše cerkvice

v izbruh. Da ni več daleč do tega, sem dobro vedel.

In imel sem prav! Tri tedne po začetku tega boja, 20. oktobra, je prišel veliki razlom, ki ga ne bom nikdar pozabil.

V odmoru ob enajstih je stopil Rutmeier na oder, obdan od svojih devetih pristašev. Imel je v rokah listek in začel raz njega brati neke litanije — prostaško posnete in osmešene lavretanske litanije. Z vikom in krikom je bil pozdravljen vsak naziv. Nekateri so vpili tuleč: »Pros' za nas!« — Večji del razreda je sedel v klopih kot neudeleženo poslušalstvo. Hinko, ki je bil sklonjen nad svojo knjigo, se je zdel, kakor da se za nič ne briga...

Nenadoma pa, pri neki prav posebno grdi osmešitvi, ga je vrglo iz klopi. Nekaj korakov, pa je bil pred katedrom.

»Proč tu!« — Krog okoli Rutmeierja se je razklenil, na levo in desno so zleteli dečki narazen... V odprtini je stal »novi«, visokovzravnan, rdečih oči in bledega obličja ob kroteči jezi. V razredu je nastala grobna tišina. —

»Pes! Sedaj je dovolj! Na!« — Že je imel Rutmeier dve klofuti, eno od leve, eno od desne.

Bliskovito je skočil Hinko zopet nazaj in se obrnil k Rutmeierjevimi tovarišem: »Figovci! Deset zoper štiri! Pustite me samega ž njim!«

»Zgrabite ga!« je sopihal Rutmeier...

Toda tu se je zgodilo nekaj nepričakovane: Skoraj ves razred DVMB-a se je postavil na stran Hinkota! — »Prav ima!« je zaklical eden od rdečih: »Strahopetci! Pustite ga samega z Rutmeierjem!« Vse je hitelo iz klopi in obkolilo oba nasprotnika.

Ko Rutmeier vidi, da postaja stvar resna, se za hip obotavlja. — Nato stopi neodločen nekaj korakov naprej... V trenutku je bila njegova skupina od njega odločena. »Nevtralni!« so se vstopili spred, da bi jih ovirali, ako bi hoteli pomagati.

Hinko stopi k Rutmeierju, naravnost; — hipoma ga zgrabi. Voditelj DVMB-a, prvokrat navezan sam nase, se brani s slepim gnevom. Grize, praska, bije in se krivi. Toda Hinko ne popusti. Počasi, globoko dihajoč, pritisne fanta z železnimi rokami k sebi. Potem se sopihajoč skloni. — Močan sunek, — Rutmeier izgubi ravnovesje in se zruši. Hinko ga drži pri padcu trdo vklenjenega in ž njim pade. Trenutek se borita na tleh. Hipoma pa se požene Hinko navzgor, se vrže zopet na nasprotnika, ki se je hotel dvigniti, mu da dve gorki zaušnici in ga znak pritisne k tlom... Nekaj sekund se čuti divje sopihanje obeh. Potem Rutmeier docela omahne. Njegovi rameni sta se doteknili desk...

Komunist Schauer je štel na glas in počasi: ena... dve... tri...

Hinko je bil zmagovalec!

Divje ploskanje je zaorilo po razredu. — Bravo, Moll! — Sijajno! — Krasen dečko!

Hinko je izpustil in odstopil. Z rok in lic mu je tekla kri, pot je v svetlih kapljicah stal na njegovem čelu. Gill in Hölzl sta mu brisala prah z obleke.

Rutmeier je krvavel. Toda imel je dovolj, videlo se mu je. Trudno se je dvignil, ves njegov obraz je drgetal od jeze in sovraštva. — Tu je stopil Hinko k njemu in mu ponudil roko. »Ce me hočeš poslej pustiti pri miru!« je rekel preprosto in pošteno.

»Svinja!« je siknil Rutmeier in se obrnil. —

In to zadnje je bilo Hinkotu največja zmaga! — »Fuj, Rutmeier, ta svinja si ti!« je zaklical Schauer. In ves razred je zagrmel: »bravo!«

Potem je pozvonilo za začetek ure. Hinko si je pri umivalniku ob tabli še hitro umil roki, si z robcem otrl kri in šel, globoko vzdihnivši, na svoj prostor...

Od te ure dalje Hinko ni bil več »novi«. Pripadal je razredu. O zadevi z veroukom ni govoril nihče več. Hinko in njegovi trije prijatelji so bili zopet svobodni, in imeli pravico, biti katoliški. Ker: »vera je zasebna zadeva!« so rekli rdeči.

III.

Kurt Berner se je v boju DVMB-a s Hinkotom zadrževal previdno v ozadju. Ravnal je zelo pretkano. Sedaj je mogel vsak čas nastopiti z novimi načrti, da bi Hinkota obdelal in pridobil.

Teden dni po boju z Rutmeierjem me je povabil Berner v svoje stanovanje k nadaljnji »konferenci«. Bilo je prvikrat, da sem stopil v Bernerjev dom. V okraju Türkenschantz-parka, kjer so stale same vile, se je nahajala krasna hiša bančnega ravnatelja.

Kurt me je opazil z okna in mi prihitel v vežo nasproti. Z odbijajočo vljudnostjo mi je pomagal sleči plašč in me peljal nato gori v salon. Tam me je predstavil svoji mami: »Moj prijatelj, mama, Mirko Eger!« —

Gospa dr. Bernerjeva mi je smehljajoč se podala roko, na kateri so blesteli prstani z demanti. »O kako lepo, da ste prišli obiskat mojega Kurta!« Pripovedoval mi je že o vas. Sedaj boste pač večkrat prišli, kajne?«

»Ako gospa doktor dovoli!« sem dejal, lahko se priklonivši.

»Seveda, moj ljubi gospod Mirko, saj me le veseli, da ima Kurt tako ljubke prijatelje, pri katerih najde pobudo in razumevanje. — Toda nočem vaju dalje motiti. Kurt mi je že povedal, da se hočeta skupaj učiti. Za študenta je pač težko dandanes; v šoli vse preveč zahtevajo!«

»Lili,« je zaklicala skozi vrata, »prinesite Kurtu v sobo malico za dva gospoda!«

Oprostila sva se in šla v Kurtovo »sobico«. Pa saj to ime ni bilo povsem primerno. Bila je velika, lepa soba s preprogami, z dragocenim temnim pohištvom, — pravi salon.

Kurt se je vrgel v naslanjač, ši prekrižal nogi in mi smejoč se ponudil srebrno škatlico s svaljčicami. »Si slišal, moja gospa mama nas pomiluje, da moramo toliko študirati! Hahaha, veš, ta me ima še vedno za svojega bubija. No, meni je prav; čim manj stari vedo, tem bolje!« — Z leno kretnjo se je naslonil nazaj in premišljujoč pihal modri dim. Potem je nenadoma okrenil glavo in me pogledal: »Torej kako stoji z Mollom?«

»Vse pri starem!« sem rekel.

»Proklet!« je godrnjal. »Zadeva z veroukom je šla zanič. To bi si bili morali misliti! S takim-le fanta ne bomo pridobili. Začeti moramo od druge strani! — Imam načrt: Ti moraš enkrat izvedeti, česa fant še ne ve, razumeš, glede odkritja in teh reči. Bo menda še čisto »nedolžen«. Pri tem mu moraš takoj vzbuditi radovednost. Potem bo temeljito poučen. Za tem bo gotovo hlastnil, pri tem se nikoli noben ne upira. Moramo ga le krepko držati. Ne ravno vsega naenkrat. Najprej odkritje, da vzplamti, drugo bo prišlo samo od sebe!« —

Prišla je služkinja z malico. Pozdravila naju je, postavila pladenj na mizo in razpostavila prigrizek. Potem je s kratkim pozdravom zopet odšla.

V njeni navzočnosti je seveda Berner pogovor zasukal in kramljal o drugih stvareh. Sedaj je prešel zopet na Hinkota in mi razvijal svoj načrt. — Odločil je, da bom jaz naslednje dni zaupno poizvedoval. To ni bilo baš nevarno in sem rad na to pristal. Veselil sem se prijetne pustolovščine. —

Pri mojem slovesu sva naletela na stopnicah na Bernerjevo sestro Helmo. »Servus, Eger!« mi je zaklicala nasproti vesela, petnajstletna deklica. Poznala sva se že. Studirala je na realni gimnaziji v petem razredu.

»Servus, Helma!« sem odvrnil. Dala sva si roki.

»To je lepo od tebe, da prideš enkrat k nam. Bom povedala Langerjevi Elzi!« se je poredno smejala. Kajti Elza je bila moja »punca«.

»Goska neumna!« je rekel Kurt. »Ali misliš, da nimamo nobenega drugega dela, ko letati za vami punčarami? To bi vam bilo seveda zelo všeč, smrklje!«

»Le nikaar se ne hlina, hinavec!« je zaklicala jezиковo. »Saj letaš sam dan za dnem s Schoberjevo Eli. Misliš, da ne vem?« —

»Krota predrzna!« je godrnjal.

Hihitajoč je stekla po stopnicah navzgor in nama od zgoraj prijazno pomignila.

»Vražja punca, ta Helma!« sem dejal.

»Ah kaj!« Berner je zaničljivo zamahnil z roko: »Saj je še čisto otrok!«

»Hvala Bogu!« mi je šlo skozi glavo...

*

Tri dni pozneje mi je pri moji nalogi glede Hinkota prišla na pomoč sreča: Sedela sva sama v deški sobi. On je prejel od doma pismo z novico, da so dobili novega bratca. Bil je peti otrok v družini. Sedaj je imel ravno dva brata in dve sestri.

Ves vesel mi je pokazal pismo. »Sedaj sem pa strašno radoveden,« je rekel, »kakšen je. — In niti tega, kako mu je ime, mi niso pisali. Na to so čisto pozabili!«

Prebral sem pismo in mu čestital k novemu bratu. — »Ti, Hinko,« sem vprašal, »ali si že naprej vedel, da boste dobili otroka?«

»Seveda! Preden sem odšel od doma, mi je mati povedala.«

Torej vendar ni bil tako neveden.

»Ti, povej,« sem vprašal dalje, »kaj si misliš prav za prav o teh rečeh, veš, o proki in tako dalje...?«

Pogledal me je z velikimi očmi: »Kako to misliš?«

»Moj Bog,« sem odvrnil, »če človek ni več otrok, se pač zanimlje za take reči in bi rad to in ono vedel. Ali ti že veš?«

Hinko je nekoliko zardel. Zamišljeno je pogledal predse... Potem pa je nagloma dvignil oči, ki so se svetlo bliskale: »Mirko, prej se nisem prav nič spoznal. Preteklo leto pa sem o tem vprašal našega profesorja verouka, dr. Haiderja. Ta mi je na kratko pojasnil, kako imenitno in sveto je ljubi Bog vse to uredil. To mi zadošča! Druge vednosti ne potrebuje! Če bi vsak fant vedel tako ko jaz, potem bi ne govorili mnogi tako prostaško o tem. Ti dečki v našem razredu sploh ne razumejo, za kaj gre. Govore ti o ljubezni! Če bi le slutiti mogli, kako velika in sveta je prava ljubezen! Kar ti o svoji ljubezni mislijo, je

ali otročarija ali podlost. — Povem ti le to: Če mi pride eden od onih in mi hoče kaj odkrivati, bo dobil klofuto, da bo moral za tri dni v posteljo!«...

Ko smo šli pozneje k počitku, še dolgo nisem mogel zaspati. Nov svet je stal pred mojimi očmi: Bilo je prvikrat, da mi je nekdo na čist in plemenit način govoril o teh stvarih. Doslej sem vso svojo vednost črpal iz blata in mlakuž...

Prevzel me je globok stud pred Bernerjem in njegovimi naklepi. Kako visoko nad njim je stal Hinko! — In jaz naj bi igral Judeža?... Žgoče mi je stopal sram v sence.

Ko sem slednjič o polnoči zadremal, je bil moj sklep storjen: Naj zapeljivec sam poskusi svojo srečo! Name naj ne računa več...

(Dalje.)

V božjem miru . . .

Ne vemo ne ure ne dneva, kdaj nas pokliče Gospod. V najlepši dobi, v največjih nadah in upih, med največjimi načrti, ki jih gradiš za bodočnost, se ti približa nebeški Vrtnar in te presadi na nebeške vrtove. Tako je nenadoma, po kratki bolezni, umrl akademik P e t e k Franc, član mladeniške Marijine družbe v Ribnici. Na praznik Brezmadežne je bil še pri skupnem sv. obhajilu akademske kongregacije v Ljubljani, par tednov nato pa je odšel k Brezmadežni po plačilo, star komaj 23 let.

Hudo nam je pri srcu, ko stojimo ob svezem grobu mladega, nepozabnega prijatelja, ki je bil vnet kongreganist, vesten in idealen delavec pri naših katoliških organizacijah. Pomlad življenja je bila v njem. V svojem blagem srcu je nosil vzore; za njimi je hitel.

Napredek v pobožnosti, posvečenje samega sebe in vsestransko izpolnjevanje svojih dolžnosti s pomočjo češčenja preblažene Device, potem pa posvečenje bližnjega in delo za njegovo zveličanje: to je bil program njegovega kratkega življenja.

V zasebnem in javnem življenju ga je odlikovala globoka religioznost. V izpolnjevanju svojih verskih dolžnosti ni bil ne omahljiv, ne polovičarski. Vedno se je v vsakem slučaju možato in odločno postavil za pravice Cerkve.

Danes Franceta ni več med nami. Podlegel je bolezni, ki mu jo je nakopala sila razmer. Vsi pa čutimo, da je legla z njim v grob osebnost, ki bi s svojo inteligenco na polju katoliške akcije in ljudske prosvete ustvarila še mnogo..

France, božji mir s teboj!

Ugibanja. Iz Vatikana se sedaj za malokateri ukrep poprej izve, preden ni izvršen ali zagotovo določen. Nedavno so za te dni napovedali razni listi konzistorij, na katerem bi bilo imenovanih večje število novih kardinalov; sedaj se pa širi glas, da sveti oče konzistorija sploh še ne misli sklicati. — Kardinalov je sedaj 55; med njimi 29 inozemcev, 26 Italijanov. — Papež Pij X. je svoj čas čakal s konzistorijem štiri leta.

20.000 bolnikov so pripeljali z romarskimi vlaki l. 1931 v Lurd. Docela je ozdravelo 95

bolnikov. Zdravniška pisarna bo vsa čudežna ozdravljenja točno preiskala in ugotovila, preden se razglase med svet. Blizu 200 bolnikov se je pa lani vrnilo na dom z znatnim izboljšanjem.

60 novih svetišč. Kardinal Verdier, nadškof v Parizu ima namen, pomagati brezposelnim na ta način, da je sklenil z zidanjem 60 cerkva v pariški škofiji. Prvotno je bilo delo razdeljeno na približno 6 let; glede na brezposelnost se bo pa delo takoj pričelo, četudi še nima dovolj denarja zbranega. Upanje

ima, da bo mogel dobiti posojilo; ustanovil se je tudi poseben stavbni fond. Cerkve so določene za kraje, kjer se je prebivalstvo šele zadnje čase namnožilo, pa je brez cerkve ali pa je cerkev nedostatna.

Za mir. Od novega leta dalje se vsled odredbe tarbskega škofa opravlja v Lurški votlini vsako prvo soboto v mesecu ob osmih sveta maša za svetovni mir. Sedaj je to nalogo prevzel škof sam, za časa romanja bo pa naprošen kdo izmed tujih škofov, ki prihajajo z romarji v Lurd. Romarji bodo pozvani, da se te svete daritve splošno udeleže.

V desetih dneh... Tako je stalo sredi januarja l. l. v odloku španske vlade, da je jezuitski red razpuščen in da morajo vsi člani v 10 dneh Španijo zapustiti. Torej v prvotni, rodni, domači deželi so naselbine družbe Jezusove prepovedane. Alcalá Zamora, ki je odlok podpisal, je postavil svoje ime na listino, ki izroča posest jezuitskega reda kot last državi!... Pa pravijo, da je dober katoličan! Mora biti že mož posebne vrste, ali se je pa izneveril svoji preteklosti. Morda ga je premotila senca časti, odkar je predsednik španske republike... Toda § 2346 cerkvenega zakonika določa za take, ki zavedno zaplenijo cerkveno lastnino, cerkveno izobčenje. Temu izobčenju so zapadli oni ministri španske vlade, ki so člani lože (framasoni), že poprej. (Člen 2335 cerkvenega zakonika.) — Cerkevne predmete, ki se rabijo pri cerkvenih obredih, bo za to določena komisija vendarle izročila škofom.

Na straži! Kardinal Faulhaber je nedavno, o priliki, ko je imela kongregacija mož v Monakovem glavni družbeni praznik, v svojem nagovoru omenjal tudi to-le: »Dan, ko je bila cerkev Zveličarjeva v Moskvi pognana v zrak; sveti večer, ko je moskovska oddajna postaja smešila katoliško duhovništvo in redovništvo in širila ta zasmeh med svet, mora dvigniti na plan katoliške može vsega sveta. Končno pa ni treba, da bi obsojali samo Moskvu; le pogledjmo v domačo deželo, pa bomo vedeli, koliko je ura.« — Kardinal je ob sklepu zaklical: »Junaško na nože! Borba proti brezboštvo bodi danes prva dolžnost vseh katoličanov!«

Noviči za bogoslužje. Katoličani na Španskem se prostovoljno odločajo, da bodo plačevali prispevke za bogočastje in duhovščino. Podpisujejo obveznice, da bodo oddajali cerkveni davek v različni višini.

Beuronski benediktinci na Japonskem. Meseca decembra 1931 so dospeli prvi benediktinci na Japonsko in so se naselili pri jezuitih, ki vodijo katoliško univerzo v Tokiu. Sedaj se ukvarjajo z učenjem japonščine in iščejo primerne prostora za naselbino. Na Japon-

skem imajo svoje redovne hiše že tudi trapisti. Japonci prihajajo od daleč in občudujejo življenje resnih redovnikov.

Spravna pobožnost Marijanske kongregacije. V stolni cerkvi sv. Izidorja v Madridu na Španskem je pristopilo čez 4000 članov in članic Marijinih družb skupno k sv. obhajilu, da bi zadoščevali za razne žalitve, povzročene v zadnjih mesecih deloma v španski državni zbornici, deloma po časopisju Materi božjega Zveličarja.

Zveza za duhovne vaje — »Liga de la Perserverencia« —, ki ima sedaj na Španskem okrog 25.000 članov, je sklenila, da hoče splošno obnovev verskega duha pospešiti s pogostnimi duhovnimi vajami sv. Ignacija.

Zlat jubilej praznuje letos vrhbosenska nadškofija. Glavna prireditve v tem jubileju bo: Evhariistični kongres za vso Bosno in Hercegovino v dneh od 2. do 5. junija v Sarajevu. Spored je ta-le: V četrtek, 2. junija, sprejem papeževega nuncija in vnanjih škofov ter svečana otvoritev kongresa. V petek, praznik presv. Srca Jezusovega, bo pontifikalna maša in veliko javno zborovanje. V noči od sobote na nedeljo: nočno češčenje in polnočnica. V nedeljo, 5. junija, dopoldne bo kongresna maša na prostem z javnim zborovanjem; popoldne pa bo velika procesija s sv. Rešnjim Telesom. — Vmes med glavnimi programnimi točkami so nastavljena razna predavanja in prireditve sarajevskih in drugih korporacij. Odkrit bo tudi spomenik † nadškofu Stadlerju v stolni cerkvi.

Novi udarci na katoličane v Mehiki. Satansko sovraštvo framasonstva do Cerkve v Mehiki si je izmislilo novo zlobnost: V zbornici so sklenili, da je dovoljeno samo omejeno število duhovnikov. Za vsakih 50.000 katoličanov sme biti nastavljen samo en duhovnik, ki mu je dovoljena samo ena cerkev za izvrševanje duhovske službe. Če v takem odloku ni satanstva...!

Bolgarija. Papež Pij XI. je postavil za Bolgarijo posebnega apostolskega delegata v osebi škofa Roncalli-ja, ki je bil že doslej apostolski vizitator za Bolgarijo. Sedež ima v Sofiji.

Na grobu sv. Frančiška Ksav. V mestu Goa so bile od 3. dec. do 17. januarja javno izpostavljene svetinje (relikvije) velikega misijonarja, in sicer v cerkvi »Bon Jesus«. Okrog pol milijona vernikov je obiskalo v tem času ta sveti kraj. Zadnji dan se je udeležil sklepane sv. maše tudi gluvener Indije. O tej priliki so ugotovili več izrednih ozdravljenj. Med drugim je bil rešen popolne ohromelosti, ki je trajala že dve leti, šestletni deček Valerijan Agostino iz Karkala (Mangalore). Zdravili so ga brez uspeha različni zdravniki iz

Mangalore in Madrasa. Ko se je bolni deček doteknil krste svetnikove, je hipoma ozdravel.

Iz skupnega pastirskega lista avstrijskih škofov: »... Glavni vzrok vse današnje nesreče je brezbožnost. Ker ta narašča, pa pojema in prenehava ljubezen do Boga in do bližnjega. Ker se brezbožnost širi, izgublja oblast svojo veljavo, ugled in moč in postaja igrača političnih strank, ki se strastno pobijajo. Ker brezbožnost napreduje, gineva nrvnost, razpaljajo se pa strasti med narodi. Ker se brezbožnost šopiri, izgublja zakon svoj krščanski značaj, družinsko življenje pa božji blagoslov... Sebičnost se uveljavlja, z njo pa lakomnost...«

Baragova zveza, ki ima člane v vseh dobrih ameriških organizacijah, vrlo napreduje. Njena prva naloga je, vse storiti, da pripomore škofu Baragu do časti oltarja; hkrati se pa trudi, da utrdi in uveljavi katoliško zavednost in življenje med slovenskimi naseljenci v Ameriki v smislu katoliške akcije. Predsedniško mesto je poverjeno sedaj č. g. župniku F. Plevniku iz Joliet.

Zaupati smemo... Odlomek iz govora regensburškega škofa dr. M. Buchberger-ja dne 31. decembra 1931: »Zaupati smemo, da nas Bog ne bo preizkušal čez naše moči, in da imajo naše stiske pomen in konec. Ni Bog odpovedal v tem času preizkušnje, saj je dal zemeljskih sadov v taki množini, da bi vsem zadoستovali; odpovedali so ljudje, ki ne znajo božjih darov prav razdeliti in uporabiti; odpovedal je gospodarski red.«

Zopet umor misijonarja na Kitajskem. V apostolskem vikarijatu Ichang so roparji zagrabili kitajskega redovnega duhovnika P. Ly-a v spovednici in ga odpeljali. Nato so mu zapretili, da ga umore, če se ne odpove veri. Ker je ostal stanovit, so ga takoj usmrtili. Vikarijat Ichang oskrbujejo belgijski frančiškanski misijonarji; pomaža jim tudi deset domačinov-Kitajcev. Ker je bilo tam že več misijonarjev umorjenih (l. 1931: trije), so začeli to pokrajino imenovati »krvavi vikarijat«.

Največje katoliško mesto nemške države je Monakovo, ki ima med 700.000 prebivalci 554.000 katoličanov; v Kolinu je katoličanov 538.000, vseh prebivalcev pa 720.000; berlinskih katoličanov je 403.000, dočim šteje Berlin 4.2 milijonov prebivalstva.

Katoličani vsega sveta verujemo iste razodete nauke, prejemo iste zakramente, imamo istega vrhovnega poglavarja. Med krivoverci je pa čim dalje več ločin. Tako čitamo, da je bilo ob zadnjem ljudskem štetju v Nemčiji, kjer je med 62 milijoni prebivalcev 42 milijonov nekatoličanov, navedenih nič manj ko 750 različnih veroizpovedi. 416 jih je evangelijskih (protestantskih) ločin, 180 lo-

čin pa celo nekrščanskih. — Med poslanci nemškega državnega zbora, ki jih je skupno 577, je 140 katoličanov, 160 brez veroizpovedi, 217 protestantov, 57 je pa takih, ki niso hoteli označiti svoje veroizpovedi, ki so torej novodobni pogani. Te številke nudijo žalostno sliko sedanje razrvane Nemčije.

226 cerkvá je bilo porušenih, ali močno poškodovanih med svetovno vojno v severni Franciji; zdaj so vse zopet pozidane. To je zasluga nedavno umrlega ministra Loucheur-ja. V zahvalo je na dan pogreba več ko 100 duhovnikov opravilo sveto daritev za njegov dušni blagor. Lepo plačilo!

Kronika. (Ljubljanska škofija.) Imenovan je za arhidiakona dekanij: ljubljanska okolica, Šmarje, Vrhnika in Cerkljica — stolni kanonik dr. Fr. Kimovec; za dekaná leskovske dekanije s sedežem v Škocijanu — Josip Anžič. — Šk. duhovnim svetnikom je pristet J. Müller, župnik pri D. M. v Polju. — Premeščena sta bila: Alfonz Jarc z Rake za žup. upravitelja v Poljane pri Toplicah; Fr. Gornik z Bleda za kaplana v Begunje pri Lescah. — (Lavantinska škofija.) Prestavljeni so gg. kaplani: Franc Kolenc iz Murske Sobotne za kornega vikarja v Maribor; Venceslav Jastrobnik iz Dramelj v Ponikvo ob j. ž.; Matija Kreuh iz Ponikve k Mali Nedelji; Ivan Mrak iz Selnice ob Dravi v Ormož; Vinko Pivec iz Cirkovc v Selnico ob Dravi; Jožef Vojkovič iz Male Nedelje v Mursko Soboto.

Letošnja romanja. Prosvetna zveza v Ljubljani bo tudi letos oskrbela več skupnih potovanj in romanj: 1. Na svetovni evharistični kongres, ki bo v Dublinu na Irskem. Potniki se bodo odpeljali iz Ljubljane 19. junija zvečer proti Parizu, od tam v London; na cilju bodo 25. junija. Povratek 30. junija. (Celotni stroški 7000 Din.) — 2. Potovanje v Sirijo, Palestino in Egipet je določeno za dneve od 2. do 24. maja z ladjo Monte Rosa. Romarji se vkrcajo v Benetkah 2. maja ob 13. (Stroški od osem do deset tisoč Din.) — 3. Romanje v Čenstohovo in na Velehrad od 26. junija do 2. julija. (Vsi stroški 1800 Din.) — 4. O binokstih romanj na Trsat in izlet z ladjo na otok Krk. Podrobnosti se bodo naznanile, ko bo dovoljena polovična vožnja.

Nočno češčenje v ljubljanski stolnici pred vsakim prvim petkom lepo napreduje. Prve ure so močno zasedene. Molitev je urejena in ubrana. Pohvalno moramo omenjati tudi gg. akademike, ki so si izbrali čas od 10—11. To je res vzorna častna straža božjega Zveli-

čarja. Naj se pridružijo še novi in novi stražniki zlasti za poznejše ure.

Proslava papeževa jubileja v II. številki našega lista je vnela srca dobrih Slovencev vsepovsod. Za dokaz to-le pismo: »Velenje. — Lepa hvala, da ste nas opozorili na papežovo 10letnico in napisali za jubilej toliko lepega. Veselilo nas je, ko smo čitali temeljite sestavke in občudovali krasne slike. Darovali bomo vsi tretjeredniki in vsa družba armade sv. Križa svoje molitve, sveta obhajila, da bi ljubi Bog ohranil in čuval poglavarja svete Cerkve, da bi mu Marija in svetniki božji izprosili vseh milosti, ki jih potrebuje.«

Za provincijalno prednico jugoslovanskih uršulinskih samostanov je imenovana doseda-

nja prednica ljubljanskih uršulink M. Elizabeta Kremžar.

Na Irsko. Letos slavi irski narod 1500-letnico, ko je prišel na Irsko sveti apostol Patrik in prinesel vero Kristusovo. Ta jubilej bo dosegel svoj vrhunec v evharistični proslavi v dneh od 21. do 26. junija, kar smo že naznanili. Za Jugoslavijo posluje stalen odbor za evharistične kongrese; načeljuje mu škof krški dr. Josip Srebrnič. Odbor ima pisarno v Zagrebu (Trg kralja Tomislava 21), in pripravlja tudi skupno potovanje na Irsko v Dublin. Če se bo prijavilo dovolj udeležencev, bi imeli katol. Jugoslovani na kongresu svojo sekcijo. Stroški za vso pot (18 dni) okrog 7000 Din na osebo.

Marijanska pomlad. Med najveselejše dogodke v mrzlih dneh mlačnosti in posvetnosti prištevamo dejstvo, da se poživljajo Marijine družbe med dijaštvom, pa ne le pri nas, marveč še prav posebno v deželah z nemškim jezikom. V Avstriji je bilo preteklo leto 106 dijaških kongregacij s 7299 člani. Na juliskem zveznem zborovanju v Linzu je bilo navzočih 500 zastopnikov iz vseh zveznih pokrajin. Kar je pa poglavitno: med temi fanti se je opazila izredna jasnost načel in ciljev, ki za njimi streme, pa tudi junaška odločnost in neustranjenost.

Prav tako vesela Marijanska pomlad je zacvetela v Nemčiji. Tudi bavarske dijaške kongregacije imajo svojo skupno zvezo, ki se ji je pridružilo 59 kongregacij s 3945 dijaki. Zveza za srednjo in zapadno Nemčijo šteje 37 dijaških Marijinih družb, ki imajo 2235 članov. Središče zveze je v Kölnu.

»Naj sprejme ljuba Mati božja« — je pisal zvezni avstrijski predsednik Miklas v Linzu zbranim dijaškim kongreganistom — »naj sprejme ljuba Mati božja našo ljubljeno mladino v svoje materino varstvo, da bo močna in čista po duši in telesu že zdaj, osobito pa pozneje izvrševala veliko zvanje, katero je začrtal Vsemogočni Krmar svetovne zgodovine, našemu ljudstvu in domovini.«

Dev. Marija v Polju. Naj se tudi v našem glasilu spomnimo Marijine družbenke gđc. Ivane Krušič iz Vevč, ki je umrla 15. jan., po 14 dnevni boleznii v deželni bolnišnici radi oslABLJENJA srca v starosti 45 let. Bila je 30 let delavka v tobačni tovarni. Koliko pešhoje je napravila vsa ta leta; pomislimo, da je po-

rabila vsak dan 3 ure! Skoro noben dan pa ni minul, da ne bi obiskala domače ali katere ljubljanskih cerkva. Od ustanovitve sem je bila članica domače Marijine družbe, in to dobra članica, ki se je zvesto držala družbenih pravil v vseh ozirih. Dičila jo je posebno čednost ponižnosti in skromnost pa dostojnost v obleki. Rada je hodila k mesečnim shodom in prav pogosto pristopala k mizi Gospodovi. Nikdar je ni bilo videti na kaki zabavi. Pogreb je pokazal, da so jo članice čislale.

Marsikdo se ustavi pred Prosvetnim domom, ko se ob nedeljah dopoldne vsujejo — kakor čebelice — otroci Marijinega vrtca. Lepo število jih je. In naš Vrtec uspeva vse letne čase. Seveda ga spretno zaliva skrbni vrtnar in mladino ljub g. kaplan Sladič. Shode imajo vsako nedeljo menjaje dečki in deklice. V dvorani je ob shodih na odru postavljen lep kip Marijin. Prvo adventno nedeljo so pa imeli naši mali tudi popoldne v cerkvi svojo posebno pobožnost. Seveda je bila prostorna cerkev polna vernikov, ki so pobožno spremljali to otroško slavnost. Marijin Vrtec je imel preteklo leto dva izleta. Tudi Sv. Miklavž jim je v domu prinesel, čeprav niso nastavili. — Redne shode ima tudi fantovska Marijina družba. Upamo, da se z božjo pomočjo posreči tudi starejšo mladino pridobiti pod mogočno Marijino zastavo. V nedeljo, dne 20. decembra, pa smo imeli sicer skromno, a tem bolj v srce segajočo skupno slovesnost. Lansko leto sta bili k župnijski cerkvi prizidani še stranski kapelici s kipi Žalostne Mater božje in trpečega Zveličarja »Ecce Homo«. V nedeljo, 20. dec., je obred blagoslovljenja iz-

vršil duhovni svetnik Müller. Imel je tudi slavnosti primeren govor o Kristusu Kralju, ki naj zavlada v naših srcih in domovih.

Naše glasilo »Bogoljub« je v novem letu ne samo obdržal sedanje število, marveč si je kljub pomanjkanju denarja še pridobil nekaj novih naročnikov. Naše geslo, članice, pa naj bo: Vsaka družbenka mora biti »Bogoljubova« naročnica.

Suhor. O naši dekl. Mar. družbi sporočamo tole: Imamo lepo število članic. Lahko se pohvalimo, da nasplošno z veseljem in točno izvršujemo družbena pravila. Skupnega svetega obhajila vsako tretjo nedeljo v mesecu se udeležujemo med sv. mašo; po večernicah pa imamo mesečni shod. Vsako nedeljo in praznik opravljamo ob eni popoldne uro molitve pred Najsvetejšim, za kar se posebno trudi načelnica. — Še to bodi povedano, da se je pred pustom v naši župniji poročilo osem deklet, ki so vse članice Marijine družbe. Naj jim Marija pomaga v težkem poklicu!

Cerknica. Ob pogledu na preteklost naše dekl. kongregacije nekoliko bilance: Udeležujemo se rednih mesečnih shodov in skupnih obhajil, kakor zahtevajo pravila. Imamo v družbi misijonski odsek, ki vsako leto proda in razpeča med ljudi čez 100 Misijonskih koledarjev in tudi drugače misijonsko deluje. Časnikarski odsek širi katoliško časopisje v župniji; olupševalni odsek pa skrbi za kras oltarjev in hiše božje sploh. Letos obhaja kongregacija 30letnico obstoja. 26. januarja 1902 je bilo sprejetih 111 prvenk. Istega leta se je vršil še štirikrat sprejem, da je narastlo število družbenic do 193. Pač lep razvoj v enem letu. Sedaj družba ne dosega več tega števila. Je pač tako, da jih mnogo ne pojmuje več velike sreče in časti, ki jo imajo družbeniki in družbenice Marijine. So tudi starši, ki jih ne preveva Marijanski duh, zato pa nekateri svojih hčera sploh ne puste v družbo.

Ob 30letnici so bile za družbenice tri-dnevne duhovne vaje. (Od 23. do 26. jan.) Vodil jih je svetnik Janez Kalan iz Ljubljane. Razen par deklet so se jih vse redno in z veseljem udeleževale. V kratkem pa priredimo še Marijansko akademijo.

Zapisnik Mar. družbe izkazuje za dobo 30 let 811 članic. Izmed teh se jih je poročilo doma 230. V Ameriko jih je odšlo 133, kjer se jih je poročilo, kolikor je znano 68. V razne druge kraje jih je odšlo 61. Izmed teh je prestopilo v druge držbe 13. Iz drugih družb pa jih je sem pristopilo 17. V samostan jih je odšlo 12, umrlo pa 53. Nekaj jih je izstopilo, nekoliko jih je pa moralo biti, žal, tudi izključenih. Nekaj izmed poslednjih je že umrlo, in sicer v najlepši dekliski dobi in so že v več-

nosti, na katero so v življenju morda premalo mislile. Bog ve, koliko se jih spominjajo tisti, ki so jih izvabljali iz družbe. Za vse pa, ki so v družbi umrle in za one, ki so ostale družbi zveste do poročnega oltarja in so kot take šle v večnost, pa se opravlja redno vsak mesec sv. maša, kakor tudi za žive družbenice. 12 družbenic je jubilantk; v družbi so že od početka ustanovitve. — Bogoljuba prihaja 85, Glasnika presv. Srca Jez. pa 8.

Semič. Iz dekliske Marijine družbe je smrt ugrabila vzorno članico Marijo Plut v starosti 17 let. Resno je mislila iti v samostan, pa jo je Bog prej vzel k sebi. Gotovo ji ni žal, da je po Mariji Bogu posvetila svojo mladost.

Sv. Jakob ob Savi. Ko še nismo tako daleč novega leta, pogledimo malo v naše delo pri Marijini družbi. Kot vsako leto so tudi letos naša pridna dekleta hodila od hiše do hiše in pobirala naročnino za dobro časopisje. Hvala Bogu, moramo reči! V tem oziru pa pri nas prav trdno stojimo. Vkljub tolikemu pomanjkanju denarja so vendar še vsi stari naročniki ostali zvesti in še par novih je prišlo. Dekletom-nabiralkam je bilo v mnogih krajih kar težko potrkati; a ljudje so pokazali izredno požrtvovalnost, saj so marsikje pobrali zadnje dinarje, ki so jih še imeli, da so si oskrbeli dober časopis še za bodoče. Tako imamo »Domoljubov« v župniji 120, »Bogoljubov« 47, »Glasnikov« 20, »Kat. Misijonov« 14. Šolarji imajo tudi še več svojih časopisov kot je »Angelček«, »Lučka« i. dr.

Zares dober časopis je kot dober prijatelj; ako z njim občuješ, se veliko dobrega od njega navzameš.

Shode v M. družbi imamo redno mesečne. Molitveno uro imamo razdeljeno po stanovih: prva nedelja je za može in mladeniče. Takrat imajo tudi prednost pri spovednici in obhajilni mizi. Mnogi so se temu povabilu odzvali in se redno tega drže. Popoldne imajo pa vsako prvo nedeljo od 1—2 možje in mladeniči češčenje svetega Rešnjega Telesa. Druga nedelja v mesecu je določena dekletom; tretja šolski mladini, četrta ženam. Šolarji imajo tudi redno mesečno spoved in sv. obhajilo.

Že eno leto imamo tudi vpeljano tako imenovano sveto uro, in sicer pred vsakim prvim petkom ponoči od 11—12. Molimo iz knjige »Večna molitev«, rožni venec i. dr. To se širi bolj potihoma in tudi opravlja v mnogih hišah tako, da niti drugi za to ne vedo, kot Jezus sam. Tega ne povemo zato, da bi se hvalili, ampak da bi tudi drugi tako storili; saj bo edini naš plačnik evharistični Jetnik. On je naša moč ob dneh trpljenja, On naša čast na dan vstajenja.

L. 1931 so umrle tri dobre članice, ena je odšla v samostan, ena pa že več let deluje

pri misijonski družbi sv. Petra Klaverja. Lani smo priredile eno igro in čisti dobiček poslale za misijone. Imele smo tudi duhovne vaje za vsa dekleta, nekaj jih je bilo v Mali Loki.

Naj bi se lepega, zdravega življenja v Marijini družbi oprijele še druge tovarišice, če hočejo biti srečne!

Gor. Radgona. Veselo je bilo na praznik Brezmadežne popoldne v naši lepi cerkvi. Vršil se je slovesen sprejem mladeničev in deklet v Marijino družbo. Gotovo je precej dobrih fantov v naši župniji, ki bi imeli veselje do kongregacije, pa so premalo v medsebojni zvezi in vsled tega premalo odločni za javen nastop, zlasti pri sprejemu. Po večernicah so priredili člani in članice Marijine družbe pretresljivo igro »Sv. Elizabeta«. Dvorana v Posojilnici je bila tako natrpana, da nekateri mlajši ljudje kar niso mogli priti do miru, in da bi se igralci na odru mogli točno razumeti. Bilo je med občinstvom tudi nekaj takih, ki niso bili poklicani. Igralci so rešili svoje vloge hvalevredno, dasi so nekateri nastopili prvič na odru. Najlepše plačilo za ves trud jim bodi zavest, da so proslavili sveto Elizabeto, mater ubogih, in v srcih poslušalcev vnovič poživili smisel dobrotelčnosti in usmiljenja do revežev. Priznati mora vsakdo, da imamo med našo mladino mnogo dobrih, nesebičnih in požrtvovalnih src, ki storijo z veseljem vse, kar je v čast družbi pa tudi v pouk in pošteno razvedrilo našega katoliškega ljudstva.

Sv. Lovrenc v Slov. gor. Naša Marijina družba za fante in za dekleta je bila ustanovljena leta 1901. Za 30 letni jubilej smo hoteli obe družbi počastiti in na novo urediti. Gospod voditelj nas je v svojih govorih prepričal, da je Marijina družba najboljša, najprimernejša cerkvena organizacija. Ustanovili smo tudi Marijin vrtec, ki šteje približno 70 dečkov in prav toliko deklic. Slovesen sprejem smo imeli zadnje nedelje v oktobru, na praznik Kristusa Kralja pod vodstvom m. g. prošta iz Ptuj. Prelepi prizor je očividno vplival na vse pričujoče, posebno pa na starše.

8. decembra smo imeli zunanjo proslavo v društveni dvorani. Tu smo čuli zgodovino naše Marijine družbe v 30 letih, hkrati pa sprejeli tudi bodrilne opomine in nagibe za trajno zvestobo Mariji. Za tem je bil prizorček otrok iz Marijinega vrta, deklamacije in petje. Nazadnje so uprizorila dekleta igro v treh dejanjih »Marijin otrok«, ki je naredila globok vtis na gledalce.

To jubilejno leto in ta skromna proslava naj bi navdušila vso našo pošteno mladino, da bi se združila v eno vzorno četo pod Marijino zastavo.

Pisarna Marijinih družb (Jugoslovska tiskarna v Ljubljani) priporoča za mesec marec knjižico: Sveti Jožef.

Pravtam dobite tudi za fantovske kongregacije znake, lične svetinje in pa »Kongregacijsko knjižico«, ki jo boste dali fantom ob sprejemu.

Za Marijine vrtnice si oskrbite sprejemno knjižico: »Marija, moja Mati«. Cena 2 Din in svetinje s trakom oziroma kokardo, tudi po 2 Din. Tudi druge kongregacijske potrebitine dobite v naši pisarni.

Naše slike

Kristus na križu. Sliko je napravil Matej Langus za škofijsko kapelo v Ljubljani l. 1828. Langus je bil rojen v Kamni gorici leta 1792 in je umrl v Ljubljani l. 1855. Slika je bila na oltarju do leta 1897, ko je bila zgrajena nova kapela v romanskem slogu. Sedaj visi slika v sobi. Za to podobo se je slikar posebno potrudil. Priznati moramo, da tako lepega Kristusa tudi svetovnoznaní umetniki niso kmalu slikali.

Marijino Oznanjenje. Slika se nahaja v ljubljanskem uršulinskem samostanu. Prej je bila v kapucinskem samostanu, kjer je sedaj ljubljanski drevored Zvezda. To sliko je napravil brčkone Janez Jurij Rant iz Radovljice, ki je umrl v Ljubljani leta 1732.

Smrt sv. Jožefa, oltarna slika v cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani, brčkone delo Franca Karla Remba, ki je bil rojen l. 1675 v Radovljici. Ta slikar je postal l. 1715 ravnatelj Lichtensteinove galerije na Dunaju. V. S.

Razno

Duhovne vaje na Mali Loki prav lepo uspevajo. Ker se je za 20. februarja priglasilo toliko deklet, da ni bilo mogoče vseh sprejeti, bodo duhovne vaje za dekleta še od 5. do 9. marca in od 2. do 6. aprila. Za žene pa od 18. do 22. marca. Pričetek vselej zvečer prvega, sklep zjutraj zadnjega dne. Oskrbnina za ves čas 100 Din. Takoj pišite na naslov: Usmiljene sestre sv. križa Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale. Obenem pristavite, katerih duhovnih vaj se boste udeležile.

Dnevi sreče. Ni mi možno drugače dati duška zadovoljnosti, ki jo uživam po preteku tridnevne duhovne prenovitve, kot da zabeležim par vrstic o tej neizmerni dobroti božji. — Pregovorjena od tovarišice sem šla tudi jaz tja k Celju, kjer stoji lepa cerkev sv. Jožefa. Tri dni (od 26. do 30. dec.) smo v Domu duhovnih vaj poslušale pretresljive resnice in opravljale pobožnosti, kakor jih predpisuje dnevni red. V prostem času smo se

skrbno pripravljale na dolgo spoved; ves čas pa je bilo treba krotiti gibčne jezičke...

Skratka lahko rečem: Za nobeno posvetno dobrino ne zamenjam tega duhovnega veselja. Privoščim pa vsem dekletom Marijinih družb, pa tudi drugim izven njih enakega dušnega miru, kakor ga zdaj po tej prejeti milosti božji uživam jaz. Daj Bog, da bi vsaka vsaj enkrat v življenju mogla postati deležna takega prenovljenja.

Udeleženka od Sv. Miklavža pri Ormožu.

Ustreženo bo, če bi knjižice »Vestnik D. sv. Detinstva« za l. 1931 kmalu dospele na določena mesta. Vodstvo prosi, da bi gg. poverjeniki sami poslali ponje. Poština bo prihranjena v namene svetega Detinstva.

DAROVI:

Botrinski dar za enega zamožčka, ki naj se kroti na ime Stanislav; Družina Bokal 100 Din.

Za katoliške misijone zagrebska dekleta po gdč. Jerici Jančič: 360 Din; Ivan Lap: 9 Din.

Za kruhe sv. Antona: župnijski urad v Kozjem: 50 Din.

Odpustki za mesec marec 1932

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo pravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. R. Tel. kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Janez Jožef Kriški. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta; b) istim kakor 9. dan.

6. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Koleta. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jez.; c) istim kakor 9. dan.

9. Sreda. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Sobota. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi.

13. Tiha nedelja. P. o. udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem.

18. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; e) istim kakor 9. dan.

19. Sobota. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. presv. Reš. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

20. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

22. Torek. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

24. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej »Opombo« k 20. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. zakrament; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velikega tedna, da se morejo sveti zakramenti prejeti v vsej osmini.

25. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3 naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obhajilu. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

27. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali župni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkv morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratoveke cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; i) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor ji je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 zdravamarj po namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; j) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

28. Ponedeljek Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

PROŠNJE.

Neka mati priporoča svojo več let bolno hčerko najsv. Srcu J., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu za zdravje. — Anton Weigerl, Sl. G., se priporoča presv. Srcu J., Mariji, Pom. kr. in sv. Jožefu za ozdravljenje noge in srčne bolezni, in za blagoslov v družini. — 21 letna družbenka iz M. se priporoča Lurški M. b., sv. Tereziji D. J., škofu Baragu za zdravje. — D. M. se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah in škofu Baragu, da bi se rešil duha nečistosti. — Priporoča se tudi v molitev redovnim in duhovnim osebam. — Z. F. se priporoča Mariji Brezmadežni, presv. Srcu J., sveti Mali Cvetki za spreobrnjenje moža in za rešitev družine. (Poslani denar izročeni dobri osebi za 9 dnevnic.) — P. K. P. se priporoča bl. Devici Mariji in sv. Antonu za spoznanje pravega poklica. (NBI Dotični list kar vrnite. Nil Naročite si »Vigrede«. Naslov: Uprava »Vigredi« — Ljubljana.) — J. K. za prip. presv. Srcu J., Mariji, sv. Tereziji D. J., sv. Antonu, sv. Notburgi in sv. Jožefu za uslišanje.

ZAHVALE.

M. družbenka se zahv. presv. Srcu J. in M. ter sv. Mali Cvetki za pomoč v dušnih stiskah. — T. R. se zahv. presv. Srcu J., Materi božje milosti, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in sv. Jožefu, da se je neka zadeva srečno rešila.

Pri slabosti

par kapljic Fellerjevega bolečine pomirjujočega blagodišečega Elzafluida na sladkorju ali v mleku, je še zmeraj pomagalo. To varuje tudi pred krčji, kajšlem, hripavostjo itd. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni steklenici 62 Din brez daljnjih stroškov pri lekarnarju Feller, Stubica Donja, Elzatr 357. Savska.

ODGOVORI.

All se dobi kakšna primerna knjiga za ženine in neveste?

Morda si oskrbite knjigo »Iz duhovnega življenja«. Zakon. Vzgoja za čistost, Rast v duhovnost, Spisala M. Grafenauerjeva. Založila Družba svetega Mohorja v Celju. Cena za ude 18 Din, za neude 24 Din.

Priporočljiva je knjiga »Mladičcem«, drugi zvezek: Življenje po veri. (Spisal nadškof dr. A. B. Jeglič.) Ta vzgojna knjiga ima tudi poglavje: VII. Družina. 1. Začetek in namen družine. 2. Želja po družini. 3. Snubitev.

Za mladenke: Dekletom, I. zvezek. (Isti pisatelj.) Poglavje 10. ima naslov: Sveti zakon. (Razpošilja: Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani.) — Knjiga, ki jo želite, se ne dobi več.

N. N. Ali je smrtni greh, če je kdo nekaj hudega storil, pa ni imel za tako velik greh?

Smrtni greh stori, kdor stori kaj zoper božjo voljo v važni stvari, in sicer tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj. — Če torej kdo kaj grešnega stori, ker ne ve, da je zoper božjo postavo, ne greši. Za pretekla grešna dejanja je odločilna vaša vest. Če niste imeli navedenega dejanja za greh, vam ni zaračunano za greh; ako ste mislili, da pač ta stvar ni v redu, niste pa sodili, da bi bilo močno grešno, je bilo to po Vaši vesti le mali greh. (Seveda je nevednost včasih zadolžena; v takem slučaju grešnik ni opravičen, če je n. pr. iz zanikarnosti zanemarjal pouk.)

Če se preteklih stvari v žalostjo in nevoljo spominjate, ne bo grešno; vendar pa je ukazano,

da človek prezira in prepusti pozabnosti, kar je po dobri spovedi poravnano.

Ali pride človek, ki umrje mučeniške smrti, takoj v nebesa?

Mučeniška smrt je junaško (heroično) dejanje, ki samo po sebi podeljuje posvečujočo milost in izbriše vse kazni za grehe. Zato pa Cerkev za resnične mučenice ne moli, marveč jih koj po smrti časti in na pomoč kliče.

G. M.: Na Vaše težave, ki ste jih obširno razložili, — pa bi bilo prav, če bi tako naravnost pri spovedi povedali, bi bila krajša in lažja pot — najlažje odgovorimo, da Vam prav s katekizmom razjasnimo: Kaj je skušnjava?

Skušnjava je vse to, kar človeka mika, da bi storil kaj zoper božjo voljo. — Skušnjava duše ne omadežuje, dokler človek ne privoli.

Da v skušnjavah ne bomo grešili, moramo skrbeti: da skušnjave sami ne vzbudimo — in če skušnjava pride, da se ji takoj ustavimo.

(V Vaših težavah — sodimo — da velike krivde ni bilo. Prezirajte take motnje, pa Vas bodo polagoma pustile.)

Z. F. Pri spovedi se nisem točno spovedal. V dvomu, sem pri naslednji spovedi popravil v toliko, da sem se obtožil poprej nepopolno in nejasno spovedanega greha; ostalih smrtnih grehov, katerih sem se spovedal že prvič, pa nisem ponovil. Ker nimam mirne vesti, prosim, da mi to zadevo razložite.

Iz Vaših, tu izpuščenih pojasnil, se brez dvoma mora sklepati, da je bila ona spoved neveljavna, ker se vedoma niste tako obtožili, da bi mogli spovednik spoznati vrsto in velikost greha. Z ozirom na to bi bili morali vso ono spoved ponoviti, ker noben greh ni bil odpuščen. — Storitve to pri prvi priliki in povejte vse, kakor je bilo. Pristaviti je treba tudi, kolikokrat ste šli tačas k sv. obhajilu.

M. B. M. — Vaše vprašanje je premalo jasno, da bi Vam mogli dati točen odgovor. Najbolj bo, da se odkritosrčno pogovorite o vseh svojih zadevah s spovednikom, pa boste dobili dušni mir.

DOBRE KNJIGE.

Dr. C. Potočnik: »Dobri pastir«. Meditativnih knjig (pomočkov za premišljevalno molitev) Slovenci doslej nismo poznali. Izposojati smo si jih morali pri zapadnoevropskem svetu. In vendar je premišljevanje o nadzemskih rečeh, zlasti pa o življenju Rešitelja naših duš potrebno kakor vsakdanji kruh.

Zato trdim, da je semeniški spiritual dr. Ciril Potočnik izpolnil občutno vrzel v slov. nabožnem slovstvu s svojimi tremi knjigami »Dobrega Pastirja« (prvi dve knjigi izšli 29. in 30. leta, tretja tede dni). Njegova premišljevanja so namreč za vse ljudi enako vabeča: za inteligenta in preprostega človeka. Toplo, ljubeče pa stvarno odkriva na vsaki strani neizmerno ljubezen Rešitelja našega. Kakor sonce sije skozi vso knjigo.

»Mnogo sem razmišljal in molil,« piše pisatelj v uvodu.

Resnično, vsaka beseda, ki jo je napisal, je premoljena, kakaj težko je pisati o Kristusu, ki je neizmerni Bog, saj to bi mogel le On sam.

Tretja knjiga, ki jo imam pred seboj, opisuje življenje Jezusovo strogo po sv. pismu, in v tem je vsa veličina knjige, ker ni fantazija, ampak pretresljiva resnica! Ta knjiga te vodi od ozdravljenja vodeničnega človeka skozi najlepše in najžalostnejše Kristusovo trpljenje do vnebohoda. Dotakne pa se vseh sodobnih vprašanj in vseh notranjih, ki v človeku živijo: o živi veri, o hvaležnosti,

o večni sreči, o zaupni in vztrajni molitvi, o pravi, notranji pobožnosti, in o slabih: o obrekljivosti, napuhu, nečistosti, nehvaležnosti. Pa kdo bi vse naštel! Čitaj!

V uvodu svetuje pisatelj, naj bi se posamezni zvezki čitali radi zveze s cerkv. letom: Prvi zvezek od pričetka adventa do postnega časa; drugi v pobinkoštni dobi; tretji od pričetka posta do praznika vnebohoda, Gospodovega. Četrty zvezek pa (če bi ga mogel izdati), bi obsegal premišljevanje za praznike Gospodove, Marijine in nekaterih svetnikov, o Sv. Duhu, sv. R. Telesu, Srou Jezusovem in sveti maši.

Knjige so prilično drage, zato jih bo redka kmetaka hiša imela. Toda morajo jo imeti vse farne knjižnice in prosv. društva — v več izvodih... Od tu se naj posojajo domov!

Vse tri knjige se dobe v prodajalni KTD Ničman, Ljubljana, Kopitarjeva ulica. V polplatno vezana stane prva knjiga 50 Din, ostali dve po 52 Din, elegantno vezana prva 60, ostali dve 64 dinarjev, broširana je prva razprodana, ostali dve po 40 Din.

Družba sv. Mohorja v Celju je izdala: Janez Jalen, Bratje. Drama v štirih dejanjih. Cena broš. 15 [20] Din, vez 21 [28] Din.

Knjige »Družbe sv. Mohorja« v Celju. Vsako leto se jih razveselimo. Ko človek pregleduje to krasno darilo naše splošne knjižne matice: Mohorjeve družbe, se mu nehote izvije iz srca klic hvaležnosti prvotnemu ustanovitelju družbe, pa tudi vsem, ki jo vodijo, zlasti še poverjenikom, pisateljem in predvsem spretnemu in neutrudljivemu uredniku. Ni čuda, če število članov raste, saj bi za to malenkostno ceno nikjer ne dobili šest tako raznovrstnih, koristnih, poučnih in zabavnih knjig, ki so v vsakem oziru neoporečne in priporočljive. In vsako leto kakšno posebno in veselo presenečenje! Knjig, ki so jih dobili redni člani, tu ne bomo posebej naštevati in ocenjevali, saj so se vsi naročniki sami prepričali, da je hvala in priporočilo docela umestno. Samo to prosimo in želimo, naj bi denarna kriza nikogar ne prignala, da bi odstopil iz vrste častne armade 61.818. — Za leto 1932 je že v delu zanimiva in vredna zbirka.

Med knjigami za doplačilo so letos izredno zanimljive novosti:

1. Splošno poljedelstvo. Spisal ing. agr. P. Simonič. (Mnogo slik.) Posebna knjiga, saj je v zemlji naša moč in blagostanje. Knjiga bo služila tudi kot učbenik na kmetijskih šolah. Ima v vel. 8° 320 str. Cena udom 63 Din.

2. Med nebom in zemljo. Spisal Fran Terseglav. Knjiga odkriva na originalen način življenje velike svetnice Terezije iz Avile, junaške žene, v zvezi z najvažnejšimi svetovnimi dogodki iz onega časa. Cena za ude 15 Din.

3. Trdi orehi — veseli smehi. Nabrala »Mladika«. To je knjižica zastavic, ugank, šal, smešnih i dr. v slikah. Cena za ude 15 Din.

4. Kosmatin. (Kralj notranjskih gozdov.) Spisal J. Brinar. Knjižica z izvirnimi slikami je sestavljena predvsem za mladino. Cena za ude 15 Din.

5. Svete maše za nedelje in praznike. Zbral in prevedel V. Vodusek. Cena za ude v rdeči vezavi 30 Din. — To je neprecenljiv pomoček za koristno udeležbo sv. maše. Že dolgo smo ga želeli in pričakovali. Kdorkoli bo rabil ta molitvenik, se bo čimdalje bolj poglobljal v sveto skrivnost. Pri sv. maši se ne bo več dolgočasil. V knjižici so zbrane tudi potrebne liturgične opazke in dodejan pouk o cerkvenem letu. — »Bogoljub« bo objavljaj v tem letu tudi posebej poučne razprave o sv. daritvi, zato knjižico »Svete maše« prav toplo priporočamo.

P. H. Sattner: Golgota. Osem postnih pesmi za mešan zbor in orglje. (Besedilo M. Elizabete.)

S pesmimi za postni čas smo že precej založeni. Vendar so nam novosti dobrodošle, če so uporabne, še bolj, če so zajemljive. P. Hugolina skladbe ne zagledajo belega dne, dokler niso spoznane kot dobro, zrelo blago. Opozarjamo na to novo zbirko, ki stane 20 Din. Glasovi po 3 Din. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Adventizem. Njega postanek in razvoj, propaganda in nauk. Spisal dr. Andrej Snoj. Ljubljana 1931. Založila Bogoslovna Akademija. Cena Din 4.— Ker se je adventizem pričel širiti tudi v naših krajih, smo g. vseuč. prof. zelo hvaležni, da nam je jasno in pregledno zapisal vse, kar nam je treba o adventizmu vedeti. Knjižico, ki obsega 32 strani, naj bi vsaj vsi izobraženci pazljivo prečitali.

Založništvo Herder & Co. v Freiburgu i. Br. (Dunaj, Wollzeile 33) je izdalo:

Therese Wolf: Kreuzwegbüchlein für Kinder. Herder i. Br. 1931. Cena 20 Pf. — Primerna lepo ilustrirana knjižica navaja otroke, da premišljujejo Gospodovo trpljenje in radi molijo sveti križev pot.

1. Kardinal Faulhaber, Rufende Stimmen in der Wüste der Gegenwart. Gesammelte Reden, Predigten, Hirtenbriefe. Cena 6.20 M., v platno vez. 7.80 M. Veliki pridigar monakovski nadškof kard. Faulhaber kaže v omenjeni knjigi z mogočno besedo pota, po katerih bi ljudje v naših težkih dneh prišli do prave sreče. Tehtno in jasno obravnava verska, moralna, cerkvena in socialna vprašanja. Izobraženci, posebno duhovniki, bodo ob čitanju Faulhaberjeve knjige še globlje spoznali, da je rešitev vseh problemov le v Kristusu.

Ure, zlatnina, optični predmeti

L. VILHAR
URAR
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

Nov poklic

za dame in gospode z vpejljavo strojnega pletarstva v hiši. Zajamčen zaslužek ca.

1500 dinarjev mesečno

ker prevzamemo izgotovljeno blago, plačamo zaslužek za pletenje in dostavimo v izdelavo prejo. Pišite še danes po brezplačne prospekte na:

DOMAČA PLETARSKA INDUSTRIJA ŠT. 92
JOSIP KALIŠ, MARIBOR, TRUBARJEVA 2.

Trgovska pomočnica, stara nad 20 let, agilna in vsestransko strokovno usposobljena, ki je že več let članica kake Marijine družbe, pa želi dosežanje mesto spremeniti, naj pošlje svojo lastno-ročno pisano ponudbo na naše upravnništvo v svrhu daljnjega priporočila pod št. 427.

Tudi v najmanjšem mestu

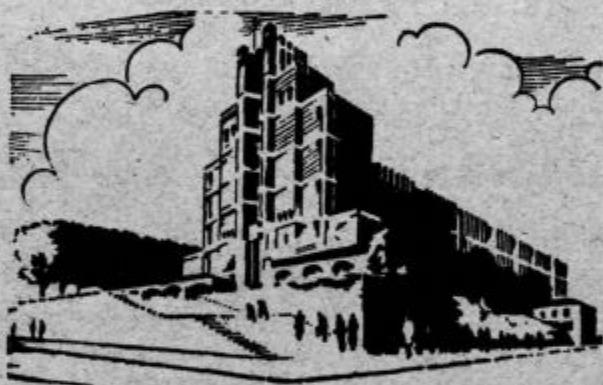
morete kupiti

**srečke za zgradbo katedrale
dobrodelnega društva sv. Vincencija v Beogradu**

Kmet kot meščan, uradnik in delavec — vsi brez razlike verskega ali narodnega prepričanja podpirajo veliko akcijo za zgradbo

rimsko-katoliške katedrale v Beogradu

ki bo v ponos državi in prestolnici — a v slavo Bogu!

Skupni dobitki: Din 8,000.000—

Glavni dobitek: Din 5,000.000—

Najmanjši dobitek: Din 10.000—

Sodelujte tudi Vi z Vašo udeležbo in srečen slučaj Vas bo zato bogato nagradil!

Cena srečk:

Dvojna srečka	cela	polovica	četrtina
Din 200—	100—	50—	25—

ŽREBANJE 1. MAJA 1932.

Prodajajo: vsi župni uradi, kolekture, denarni zavodi, cerkvene in dobrodelne ustanove itd.

Glavna uprava: Beograd,
Ulica Jovana Ristića 20.

Prodajna podružnica:
Zagreb, Tvrdkova ul. 5.

Varujte svoj kotlič za čiščenje uporabljajte

VIM

Ako želite, da bo Vaš kotlič vedno čist, svetel in brez brazgotin, tedaj ga čistite z malo Vima na mokri krpi, a potem ga otrite s suho krpo. Vim vsebuje večjo količino mila, katero nesnago razkroji, ne da bi opraskalo predmete. Vim čisti brez truda kovino, steklo, les in porcelan.

VIM čisti vse

